VII. évfolyam, 6. szám

1951. február 8.

Ludas Matyi

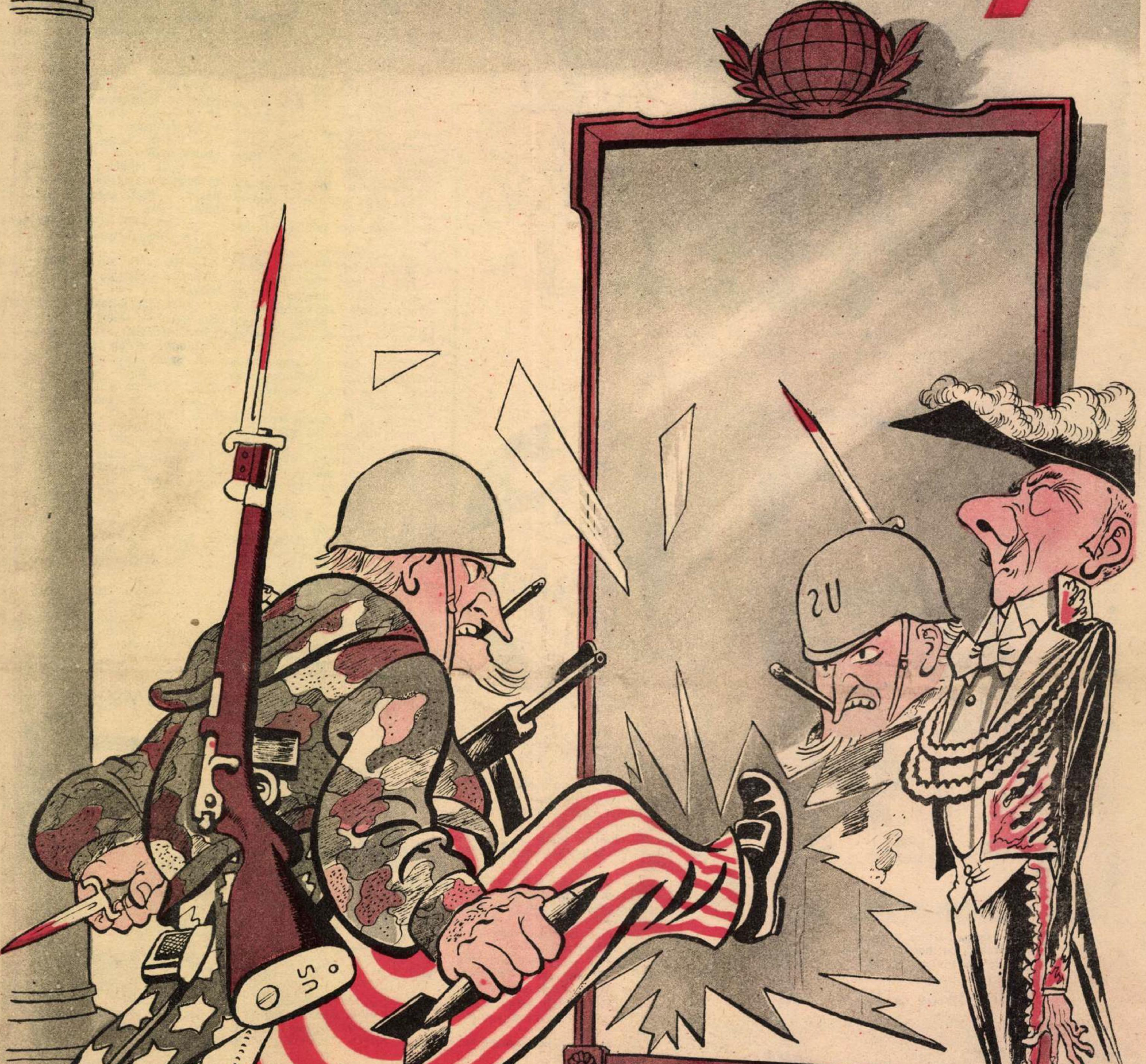

70 fillér

Ki az agresszor!

— Vigyék innen ezt a tükröt, úgy nézek ki benne, mint egy agresszor!

Földalatti KINCSESKAMRA Washingtonban

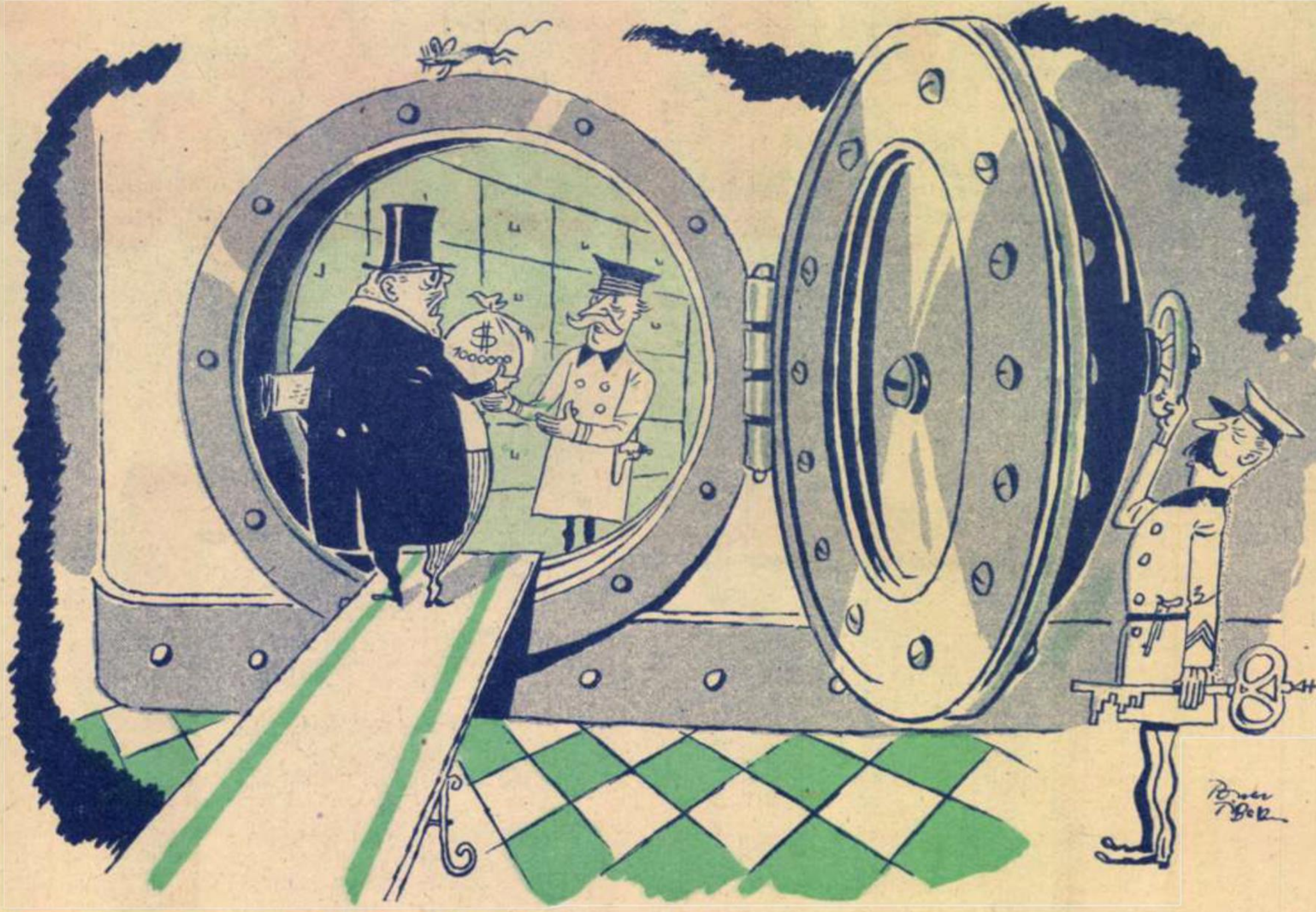

Tőkés: Mondja öregem, biztos ez a pince?
Őr: Olyan biztos, mint a tőkés uralom!
Tőkés: Ajaj, akkor viszem vissza a pénzemet!

Félévi bizonyítványkiosztás

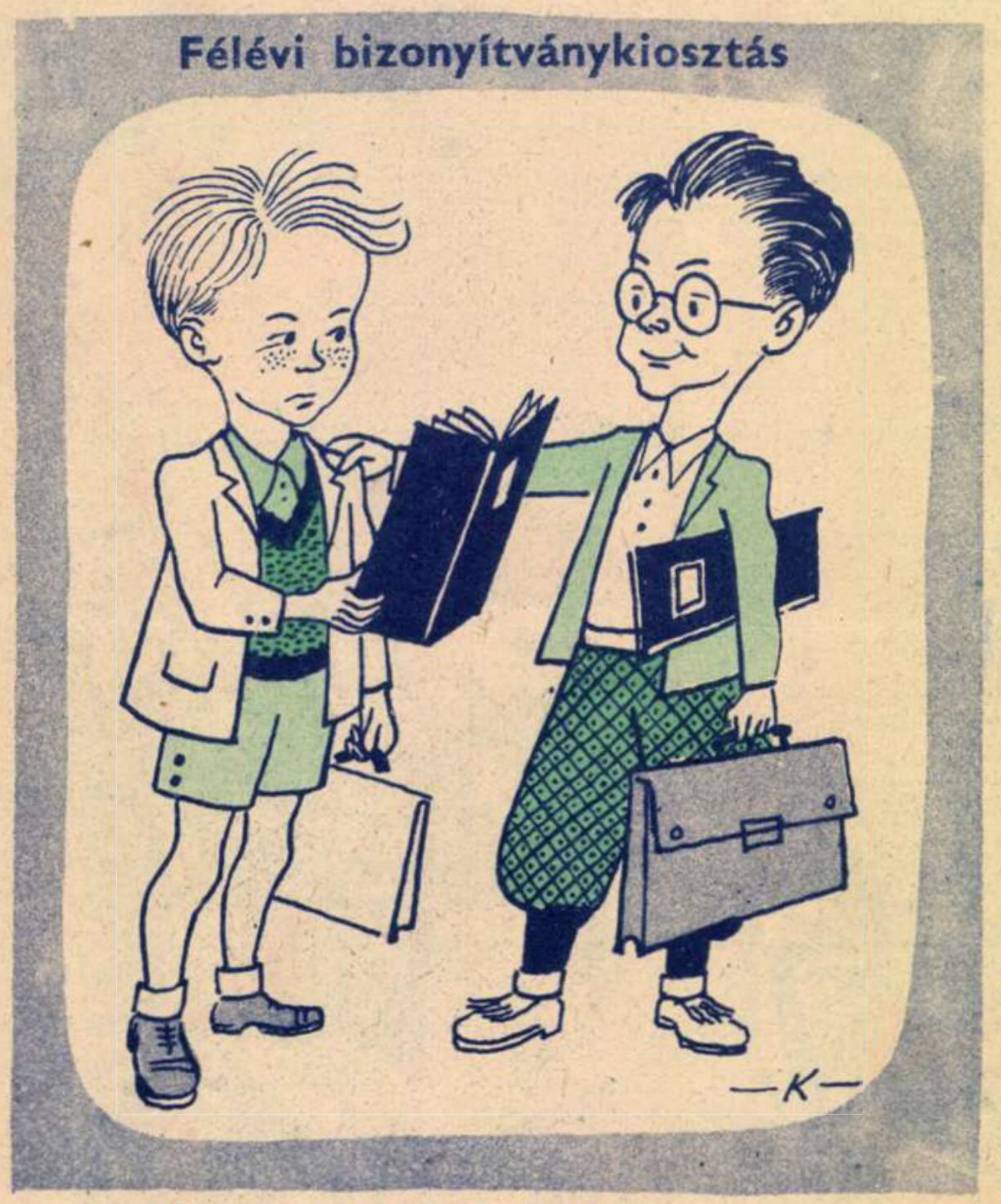

— Öregem, csupa hármas vagyok.
— Sebaj. Mondd azt, hogy tele voltál úttörő-munkával.
— Jó, jó, de mit fogok mondani az év végén?

Tell Vilmos a Közértben

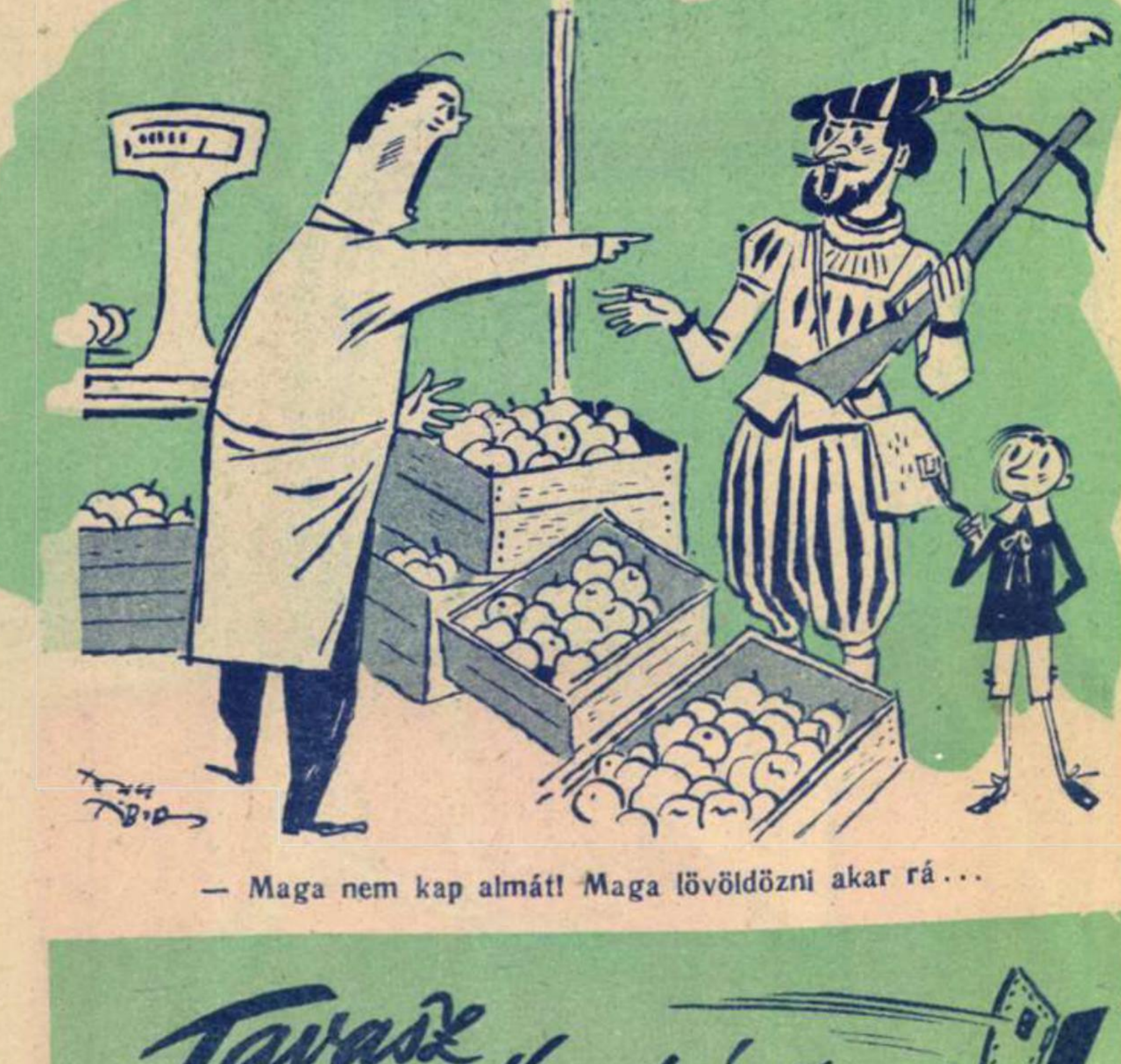

— Maga nem kap almát! Maga lövöldözni akar rá...

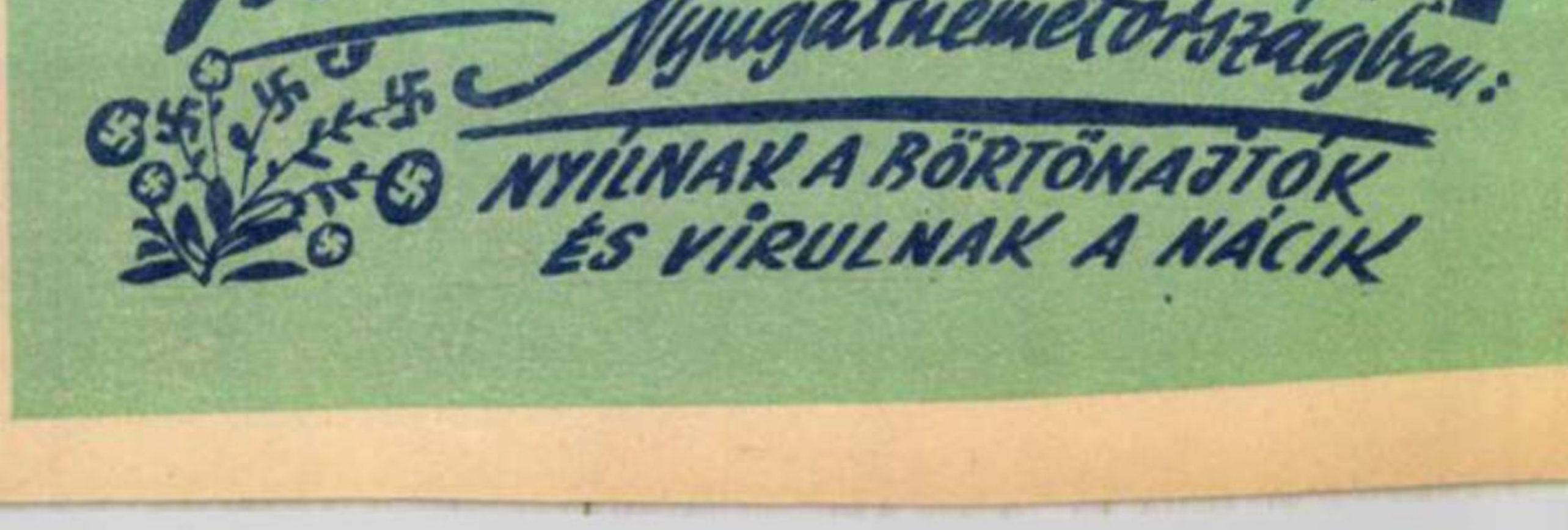
Tavasz Nyugatnémetországban:
NYÍLNAK A BÖRTÖNAJTÓK ÉS VIRULNAK A NÁCIK

A rémhírterjesztő

— Hát maga él?
— Mi az,. hogy élek!
— Azt hallottam, hogy éhenhalt!
— És elhitte?
— Olyan szavahihető ember mondta, hogy én most is hiszem!
— Éhenhaltam? Fekete, nézzen rám! Hát így néz ki egy ember, aki éhenhalt? Nézze meg azt a Közért kirakatot, hát lehet itt éhenhalni?
— Ott nincs is Közért üzlet!!
— Hogyhogy nincs?! Itt van az orra előtt! Neonfénnyel ki is írták, hogy Közért!
— Ott nincs kiírva semmi!
— Ne dühösítsen!
— Én csak azt mondom, amit hallottam. Például azt is hallottam, hogy az Átex-boltokban nem kapni már semmi szövetet, csak fürdőtrikókat, de azokat is csak egylábra szabták.
— Szóval nem lehet semmit kapni?! Jöjjön velem!
— Hová?
— Látja azt az Átex-boltot? sorolja fel, hányféle szövet van a kirakatban!
— Ott nincs Átex-bolt!
— Nézzen kicsit jobban! Egy jólöltözött nő áll a kirakat előtt!
— Ott nincs jólöltözött nő!
— Fekete, maga csak a rémhírterjesztőknek hisz?
— Olyan ember mondta, hogy el kell hinni...
— Hogy én meghaltam.
— Igen!
— Nézze, ha nincs megelégedve semmivel — nekem van egy kis összeköttetésem a túlvilágon — menjen a pokolba!
— Nem megyek!
— Nem megy?!
— Nem, mert én sem vagyok itt!!!
— Nincs itt? Maga megbolondult? Hát kié ez a kéz?
— Nem az enyém!
— Hát a feje?
— Az sem az enyém!
— Rendben van,. de a hangját csak hallom?!
— Az nem az én hangom!
— Ebben igaza van. A hangja — Amerika hangja.

(Mikes—Országh)

Balogné meg a szomszédasszony

Balog néni a szatymazi Szabadság termelőcsoport tagja. Olyan friss a járása, mint egy húszesztendős lányé, az eszejárása meg még annál is frissebb tán.

Ahogy fordul Balogné ki a kapun, jön vele szembe a szomszédasszony. Illetve csak volt szomszédasszony, dehát a szomszédaszonyság is olyan, mint a többi rokonság: tartják azt holtig.

Azt mondja a szomszédasszony:

- No, hogy vált be a csoporttagság?

Mert régen nem találkoztak már ők ketten.

- Jól — mondja Balogné. — Megkaptam a fejadagomat, aztán...

— Hát az nem olyan nagy dolog, az nekünk is megvan — véli a nyugalmazott szomszédasszony.

— Meg három mázsa krumplit is kaptam — mondja tovább Balog néni.

— Az nem rossz — ismeri el a szomszédasszony, merthogy az igazat megvallva, bolondul a krumplistésztáért.

— Az öt és fél mázsa tengeri se volt rossz, meg a két mázsa árpa se — sorolja szerényen Balogné.

A szomszédasszony nyel egyet. Merthogy ő annakidején nem helyeselte a csoportba való belépést. Azért azt mondja:

— Nem minden a kukorica, a krumpli meg az árpa.

— Nem hát — ismeri be Balogné. — Azért kaptam még sok mindenfélét. Például egy mázsa korpát is a malacomnak, százhatvan liter bort, tíz liter pálinkát..

— Mennyit? — nyalja meg a szájaszélit a volt szomszédasszony.

— Borbul százhatvan litert, pálinkábul tizet. Aztán két kocsi gallyat, száz kiló szőlőt, száz kiló vegyes gyümölcsöt, magamnak, meg a családtagjaimnak fejenkint hat kiló cukrot, ötven kiló káposztát...

No, ebbe már bele lehet kötni. A káposzta az olyan dolog.

— Akárhány kiló — kapaszkodik bele a káposztába a szomszédasszony — kutyafülit ér az hús nélkül...

— Látja, ebbe igaza van — hajtja le a fejét beismerően Balogné. — Azért vágtam száznegyvenkilós disznót...

A szomszédasszonynak megint összefut a nyál a szájában. Ők nem vágtak az idén. Majdnem vágtak, de aztán úgy lett, hogy mégse vágtak. Pedig az az órjaleves... Nem volt bolond ember, aki kitalálta. No mindegy, azért a nyugalmazott szomszédasszony nem akarja, hogy Balogné kerekedjék felül.

— Pénz beszél, disznó röfög — módosítja hamarjában a közmondást. — Mert azért a disznó az mégse pénz.

— Nem hát — bólint Balogné. — De kétezerhétszáz forint az már pénz?

— Az már bizony pénz. Még életembe se láttam ennyit egy csomóba.

— Én már láttam — örvendezik Balogné. — Mert annyit kaptam zárszámadáskor egy összegben. Huszonhét darab százast.

A szomszédasszonynak kiguvad a szeme. Látni az arcán, hogy most látja azt a huszonhét darab százast a lelki szemeivel. Amit még nem látott.

— Volt nálunk olyan — mondja Balogné —, aki a családjával negyedmagával dolgozott, oszt pénzben meg terményben kerek húszezret kapott.

Ez már sok a szomszédasszonynak.

— No, én megyek — morogja. — Sok a dolgom. Az én uramat is híjták a csoportba, de az egyebet se tud ilyenkor, mint pipázni, meg hümmögni...

Visszanéz a csoport felé, aztán a házuk felé néz. Elindul.

— No — borzong meg egy kicsit Balogné — ennek az urának a bőribe se szeretnék most lenni...

Gergely Miklós

Kitiltják Párisból a Szakszervezeti Világszövetséget

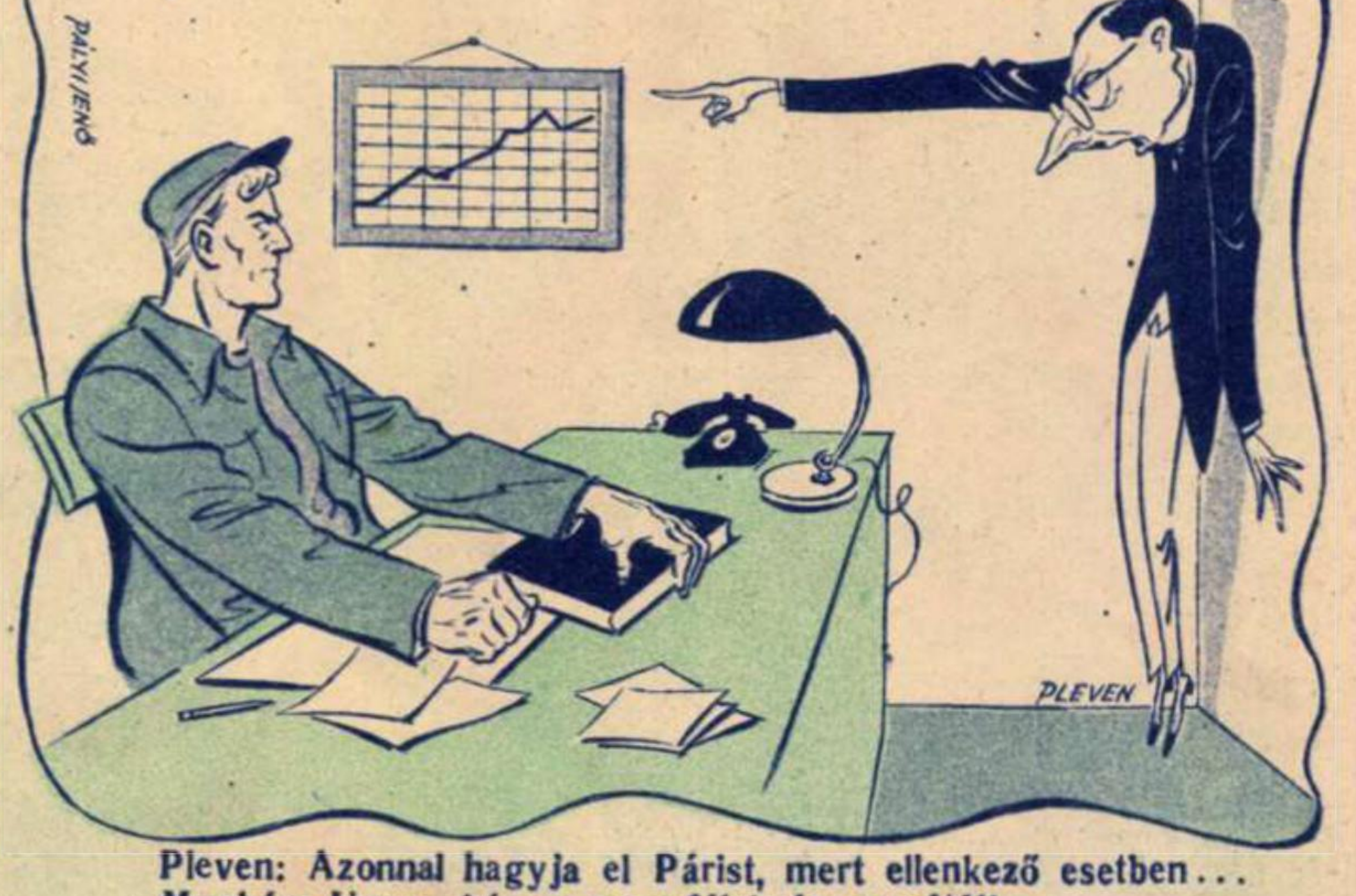

Pleven: Azonnal hagyja el Párist, mert ellenkező esetben...
Munkás: Ugyan kérem, nem félek én magától!
Pleven: De én magától igen!

Centenárium előtt

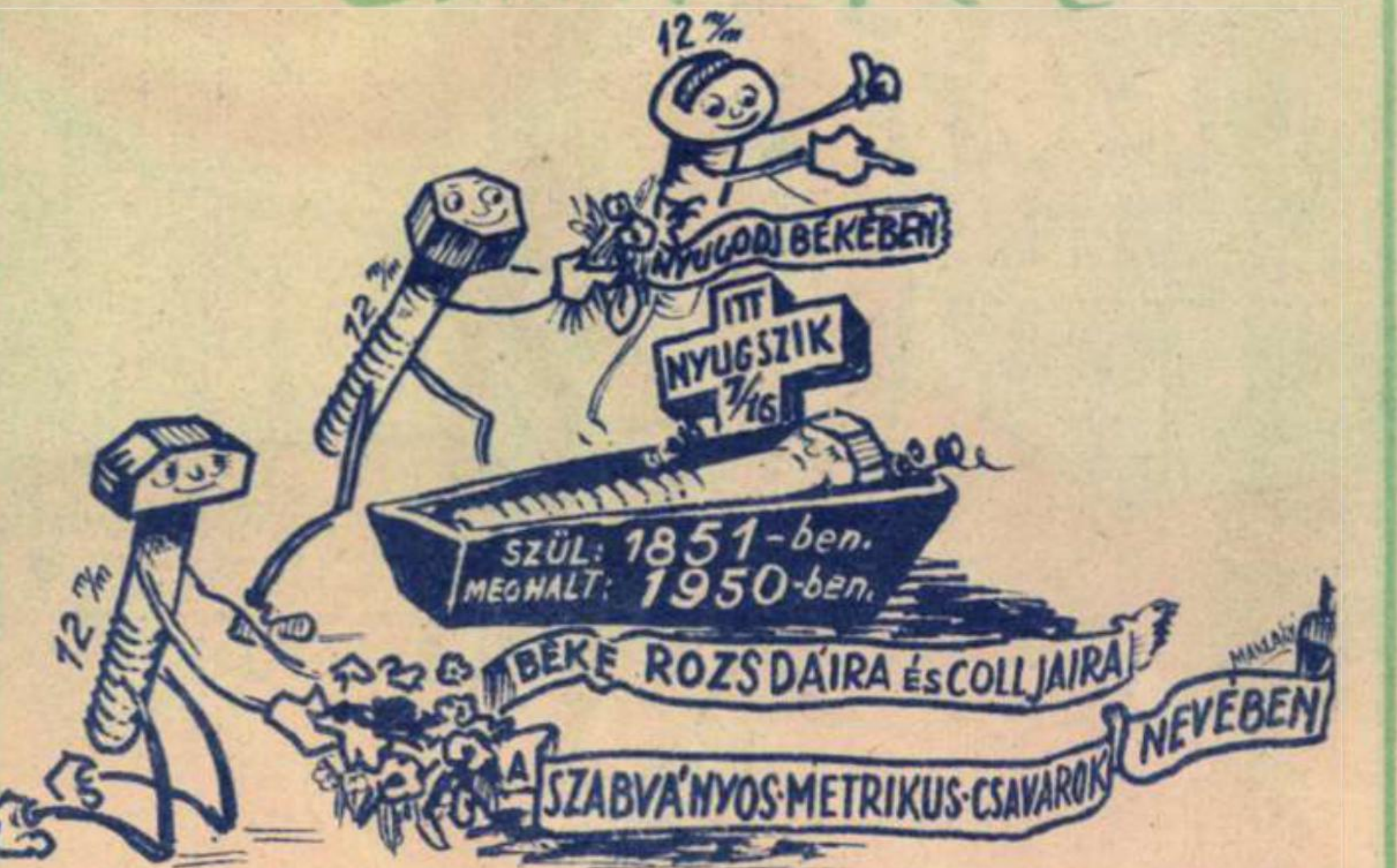

A Kelenföldi Textilkombinátról írt üzemi riportunkban beszéltünk a 7/16 colos csavar eltünéséről, amely a szövőgépek fontos alkatrésze volt. A Magyar Szabványügyi Intézet, mint a mindenfajta csavarok bábája, az alábbi rajzzal jelzi, hogy bár a 7/16 colos csavar megszünt, helyette a 12 milliméteres szabványosított csavarok ugyanilyen jól ellátják a tennivalókat.

Sőt jobban, s az angol collal tisztelt ócskaság méltán került a lomtárba, méltán nem érte meg a századik esztendőt és a síró-rívó textilgépek a Szovjetunióban is használt metrikus csavarokkal bizonyára jókedvvel szövik majd a Kelenföldi Textilkombinát kitűnő minőségű gyártmányait. Legalábbis így vélekednek a magyar Szabványügyi Intézet dolgozói.

Vorosilov marsallt, Magyarország nagy barátját, 70-ik születésnapján szívből köszöntötte dolgozó népünk.

a Pártkongresszus tiszteletére!

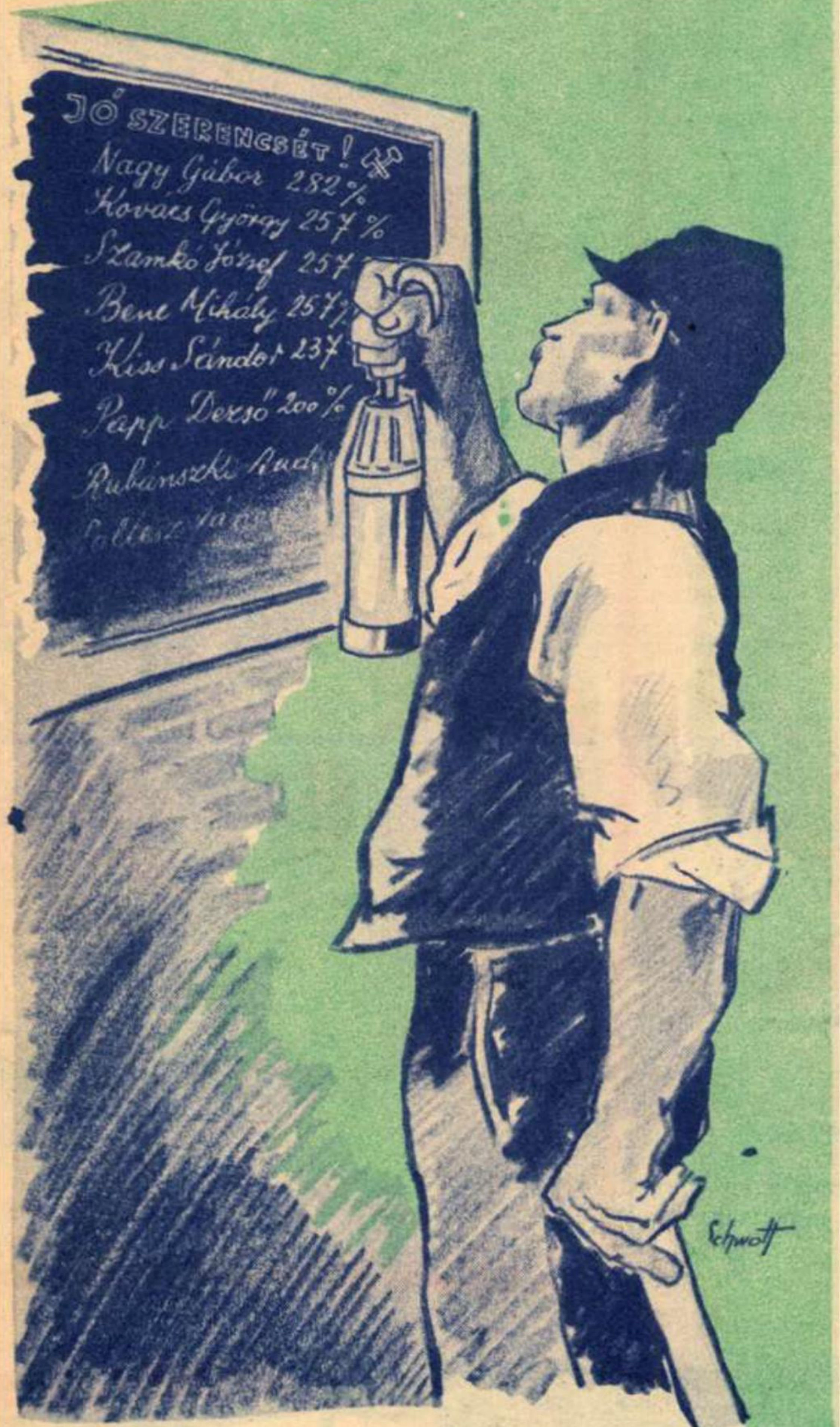

A föld alatt, de a norma fölött a szuhavölgyi bányában.

Kulákbánat

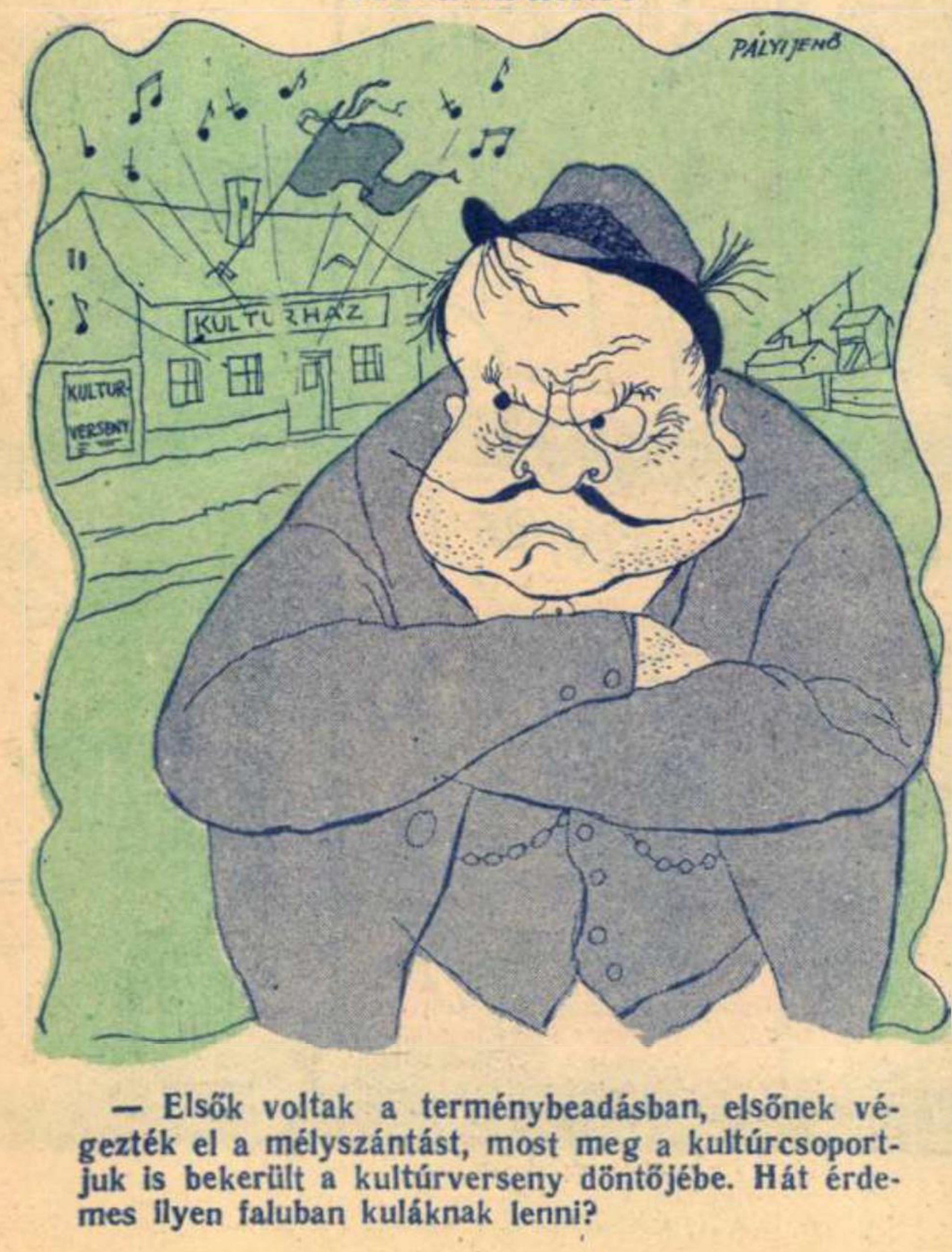

— Elsők voltak a terménybeadásban, elsőnek végezték el a mélyszántást, most meg a kultúrcsoportjuk is bekerült a kultúrverseny döntőjébe. Hát érdemes ilyen faluban kuláknak lenni?

Szaltikov Scsedrin
(1826—1889)

A csaló lapkiadó és a könnyenhivő olvasó

Hol volt, hol nem volt egy lapkiadó és hol volt, hol nem volt egy olvasó.

Ül a lapkiadó a barlangjában és jól tudja, hogy hazudik és hazudik: „Vigyázzatok, — azt mondja — difteritisz pusztítja a lakosságot!" „Esők — azt mondja — tavasz elejétől nincsenek, nehogy kenyér nélkül maradjatok!" „Tűzvészek dühöngenek városokban és falvakban". „A kincstári és a közvagyont széjjellopják!" S az olvasó olvassa és azt hiszi, hogy a lapkiadó kinyitja a szemét. „Ilyen nagy — azt mondja — a sajtószabadságunk: ahova nézel, mindenütt vagy diftéria, vagy tűzvész, vagy rossz termés."

De a dolog fejlődik. A lapkiadó megértette, hogy a hazugságai simogatják az olvasó szívét, kezdett mégjobban lódítani. „Nincs minálunk — azt mondja — személyes biztonság. Olvasó — azt mondja — ne menj az utcára, mert lefognak és börtönbe dugnak." És a könnyenhivő olvasó gőgösen kimegy az utcára és így szól: Jól beszélt a lapom a személyes biztonságról!"

És dicséri a sajtószabadságot.

S olyan jó barátság támadt a lapkiadó és az olvasó között, hogy vízzel sem tudnád szétönteni őket. Mennél többet hazudik a lapkiadó, annál jobban gazdagodik s az olvasó, mennél jobban becsapták, annál több ötkopejkot visz a lapnak. Ha helyben mérik ki vagy ha az utcán át: a hazugság jövedelmez a lapkiadónak.

— Nem volt nadrágja se és most hogy fennhordja az orrát! Jól megy a dolga!

Másik lapkiadók megpróbálták az igazsággal becsapni az olvasót, de ez csak azt mondja nekik:

Értékesebb az alacsony valónál
A hazugság felemelő szava.

Igy ment ez soká, amíg jó emberek meg nem sajnálták az olvasót és meg nem hívták a lapkiadót, ezt mondván neki:

— Ki fogsz kapni szemérmetlen és hazug ember. Eddig a hazugsággal kereskedtél, ezentúl kereskedj az igazsággal.

De a lapkiadó is únta már a hazugságot. Szíve az igazságot sóvárogta, mit csináljon, ha az olvasó csak a hazugságra harap? Sírt és hazudott. Am most, hogy késsel követelik tőle az igazságot, abba is belemegy. Az igazság: igazság, ördög vigye el. A hazugsággal két emeletes házat szerzett, a másik kettőt az igazsággal kell megszereznie.

S elkezdi az olvasót az igazsággal gyötörni. Nincs difteritisz és pont! Nincs börtön és nincsenek tűzvészek s ha Konotop leégett, majd felépítik még szebbre. És a termés, a tavaszi meleg esőktől, nagyszerű lett!

És mivel ilyen sok igazat nyomtat ki a lapkiadó, már csak öt kopejkát ad érte soronként. S mennél többet adnak el belőle, annál olcsóbbá válik. Kiderül, hogy mindegy, igazság vagy hazugság, egy az áruk, egy garas. És a lap egyformán érdekes.

Végül az olvasó teljesen kijózanodott és mindent meglátott. Bement a pékhez, ott azt mondták neki: „Idővel olcsóbb lesz a kenyér". És a baromfi-kereskedő ezt: „Idővel a fürj ingyen lesz!"

— És most mennyibe kerül?

— Most egy rubel húszba.

Ilyen fordulat, isten segítségével!

De egyszer nagy büszkén az olvasó kiment az utcára. Sétál-sétifikál „reméli a jót és dicsőt" s lóbálja a sétabotját és azt gondolja: „Nagy az én személyes biztonságom!" Am alig tesz néhány lépést, „jogi tévedés" történik, lefülelik, börtönbe ültetik. Ott üldögél egész nap s nem eszik egy falatot se. S amikor meg akarják vendégelni, csak nézi-nézi az ennivalót és azt mondja: „Hát ilyen a mi termésünk!"

S ott a börtönben difteritiszt kap.

Persze másnap a jogi tévedés kiderült, az olvasót kieresztették, hazament és meghalt.

De a hazudós lapkiadó most is él. A negyedik emeletes házat is fölépítette s most estétől reggelig csak azon töri a fejét: mivel csapja be a könnyenhivő olvasót: hazugsággal vagy igazsággal?

Fordította: Gábor Andor

Eisenhower, A TRUMAN & Co CÉG UTAZÓJA

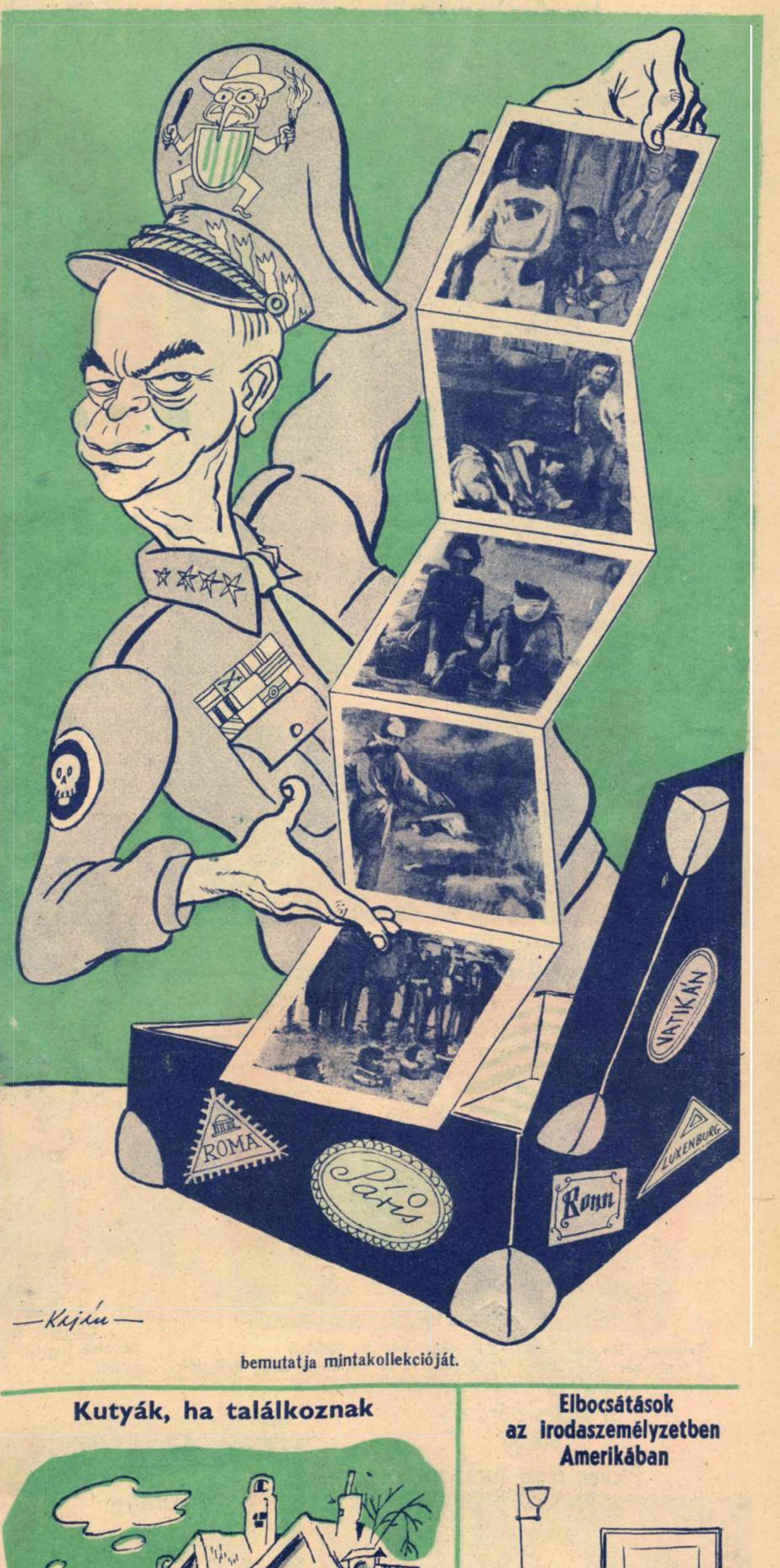

bemutatja mintakollekcióját.

Kutyák, ha találkoznak

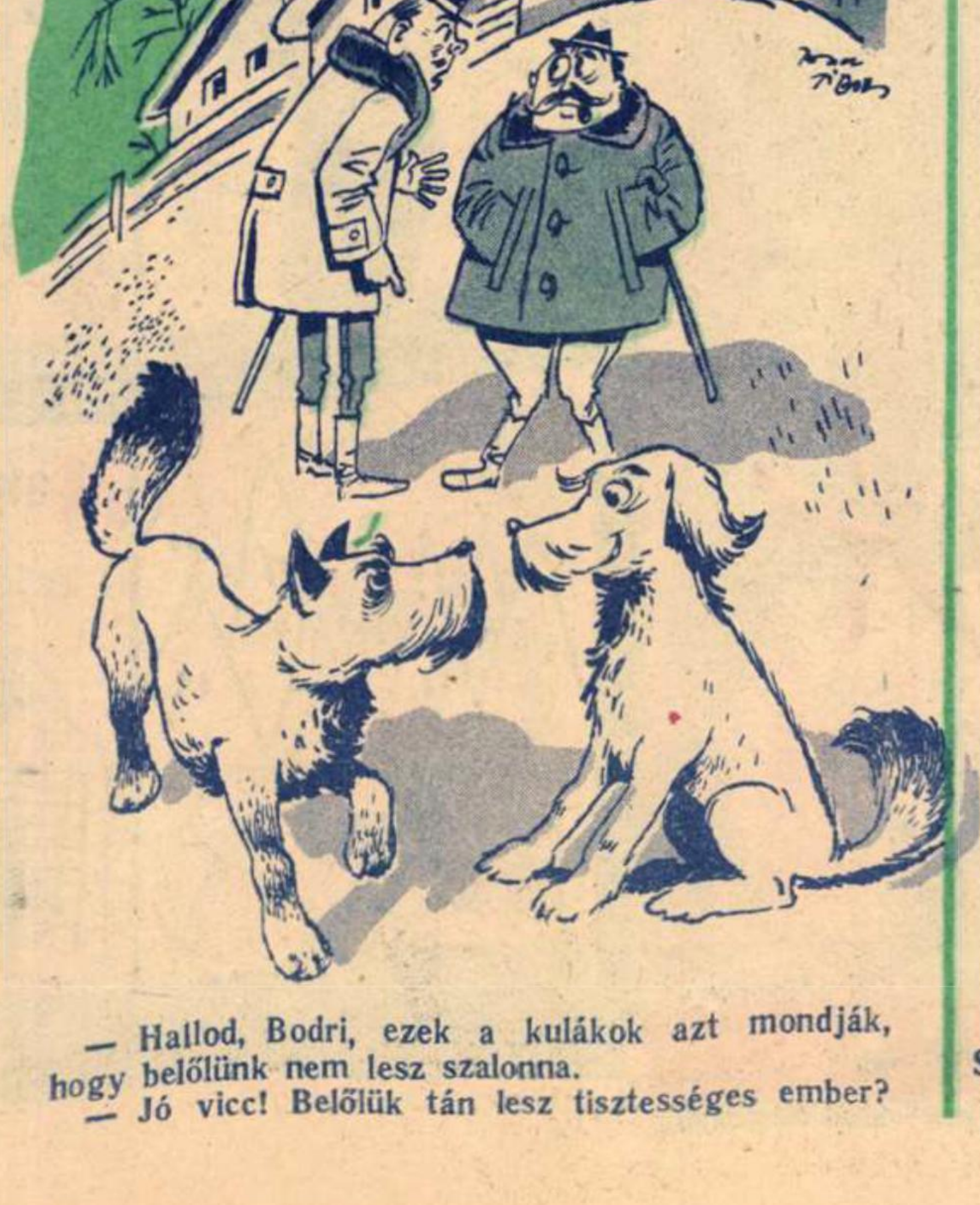

— Hallod, Bodri, ezek a kulákok azt mondják, hogy belőlünk nem lesz szalonna.
— Jó vicc! Belőlük tán lesz tisztességes ember?

Elbocsátások az irodaszemélyzetben Amerikában

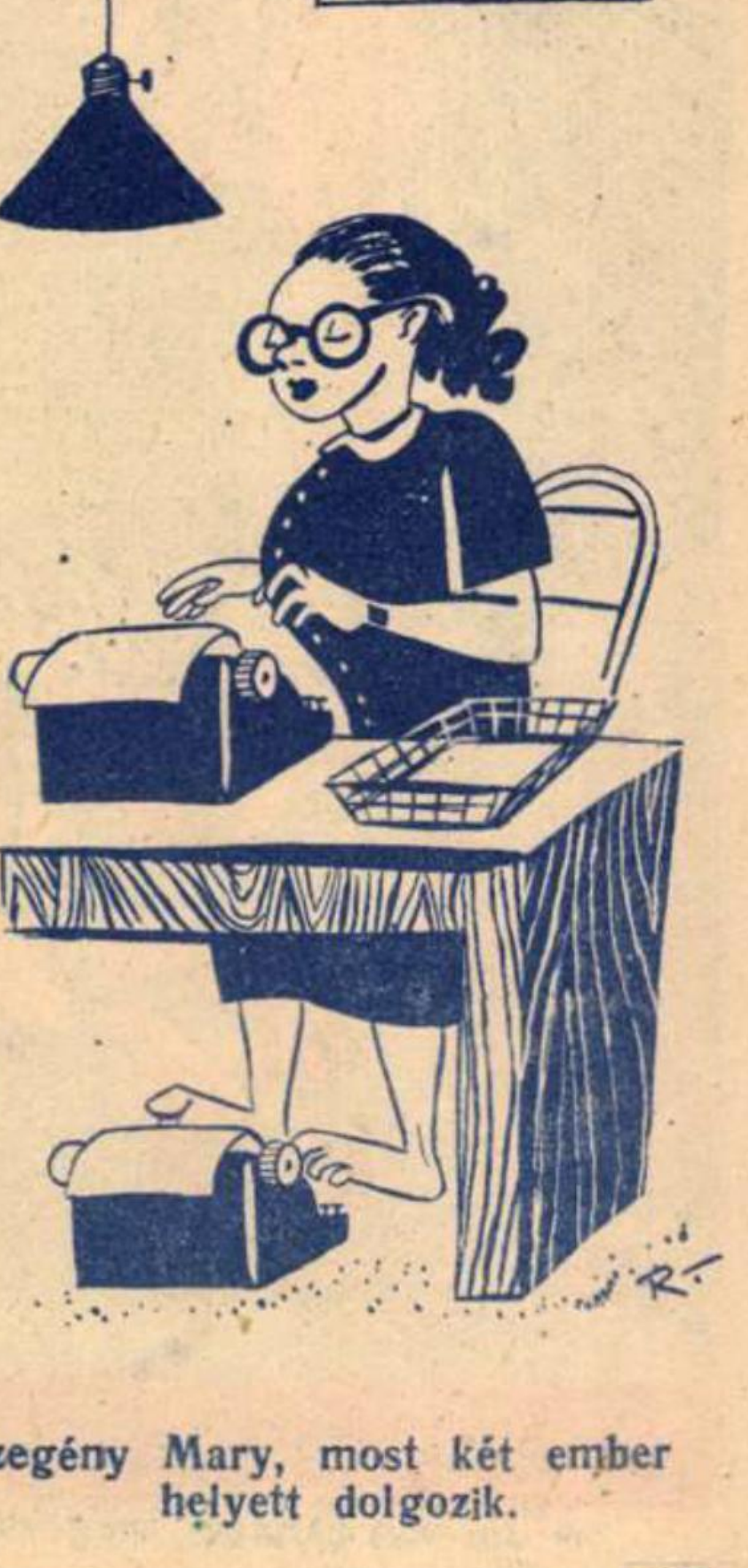

Szegény Mary, most két ember helyett dolgozik.

A HÁBORÚS USZÍTÓK FRONTJÁRÓL *jelentjük:*

MacArthur füstkarikái

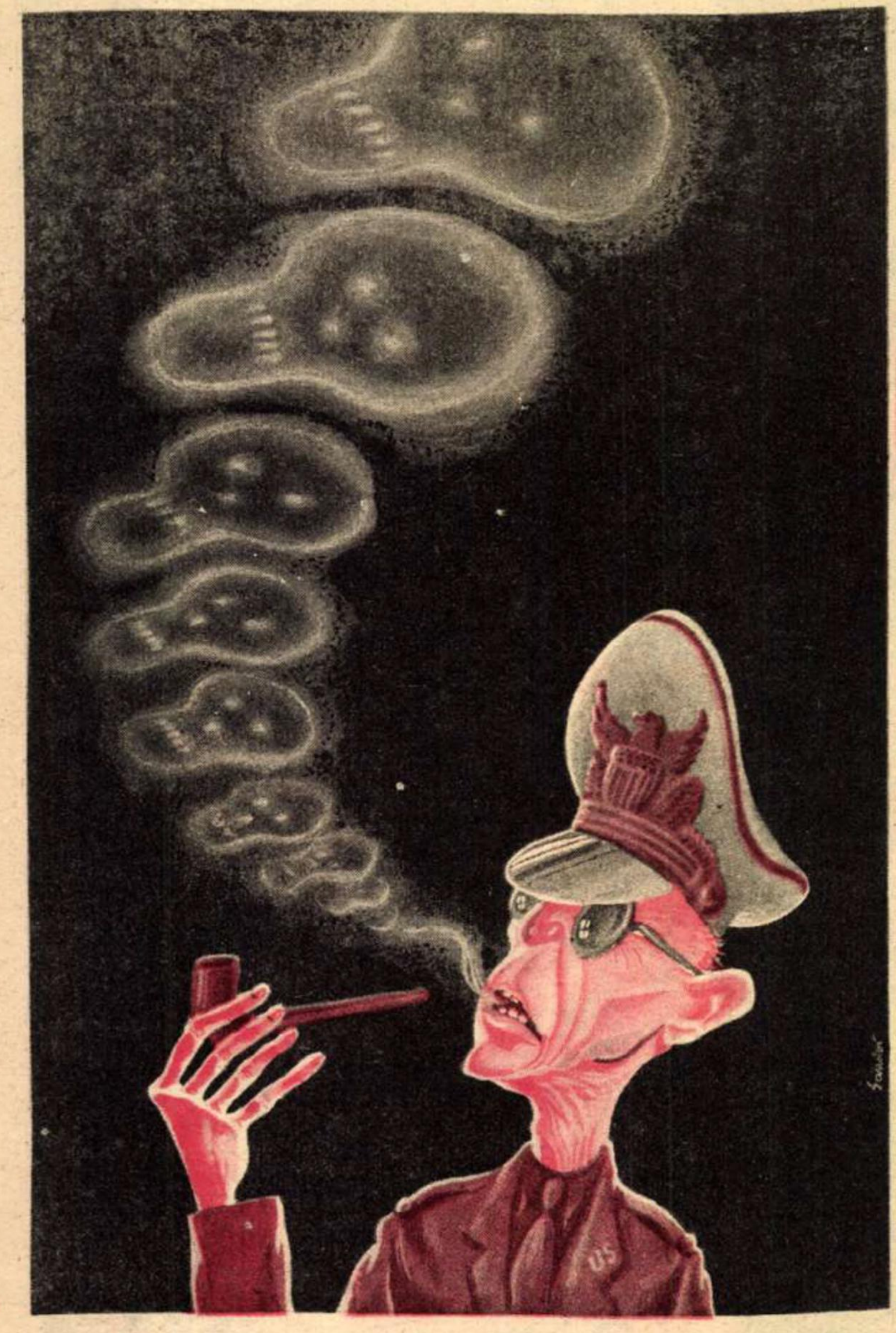

A szerelmi postás visszatért

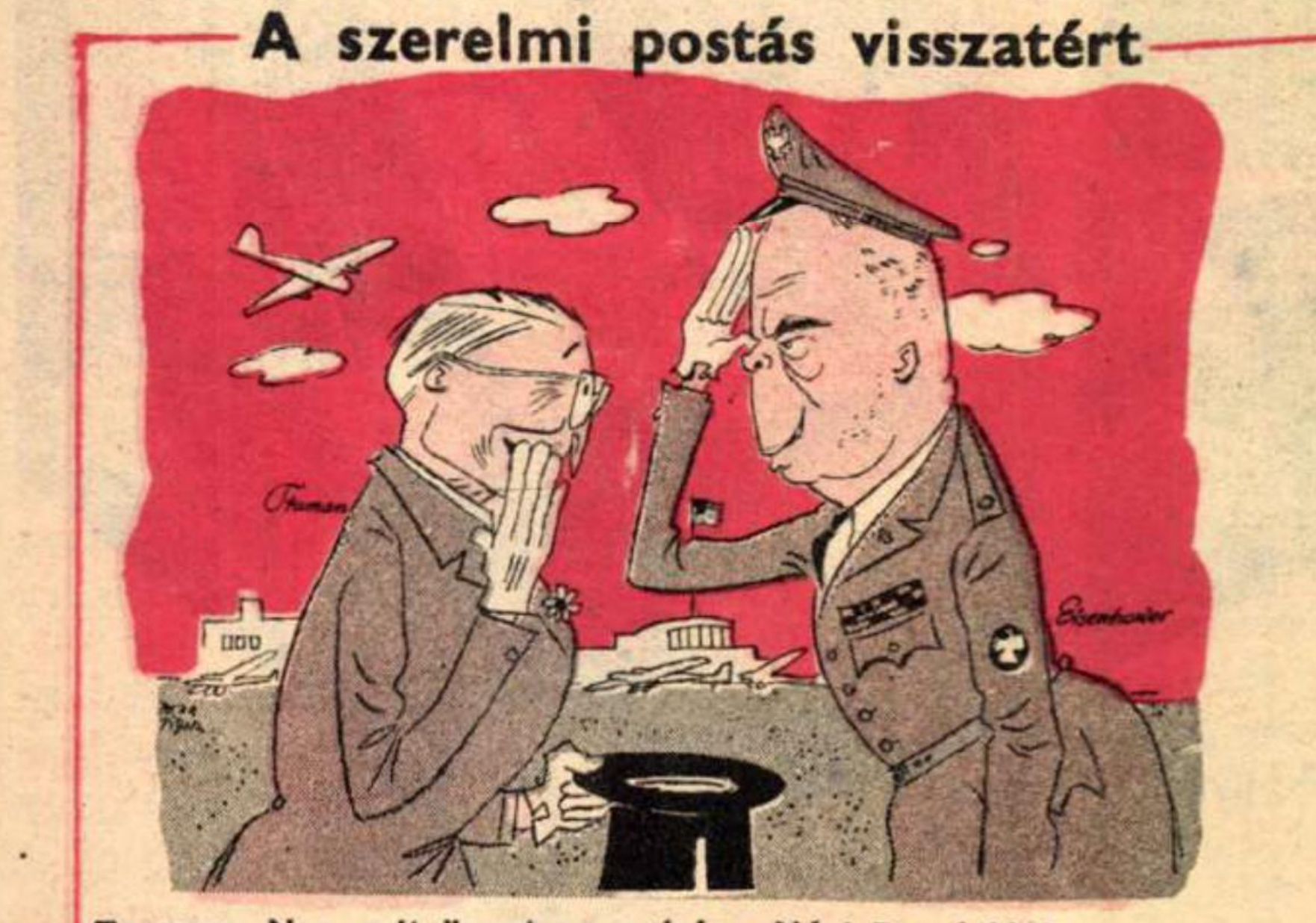
Truman
Eisenhower

Truman: Nos, mit üzent az a drága Náci Brunhilda?
Eisenhower: Csókoltatja az elnök urat és azt üzeni, hogy hajlandó...

A kezes bárány
avagy
Pleven New Yorkban

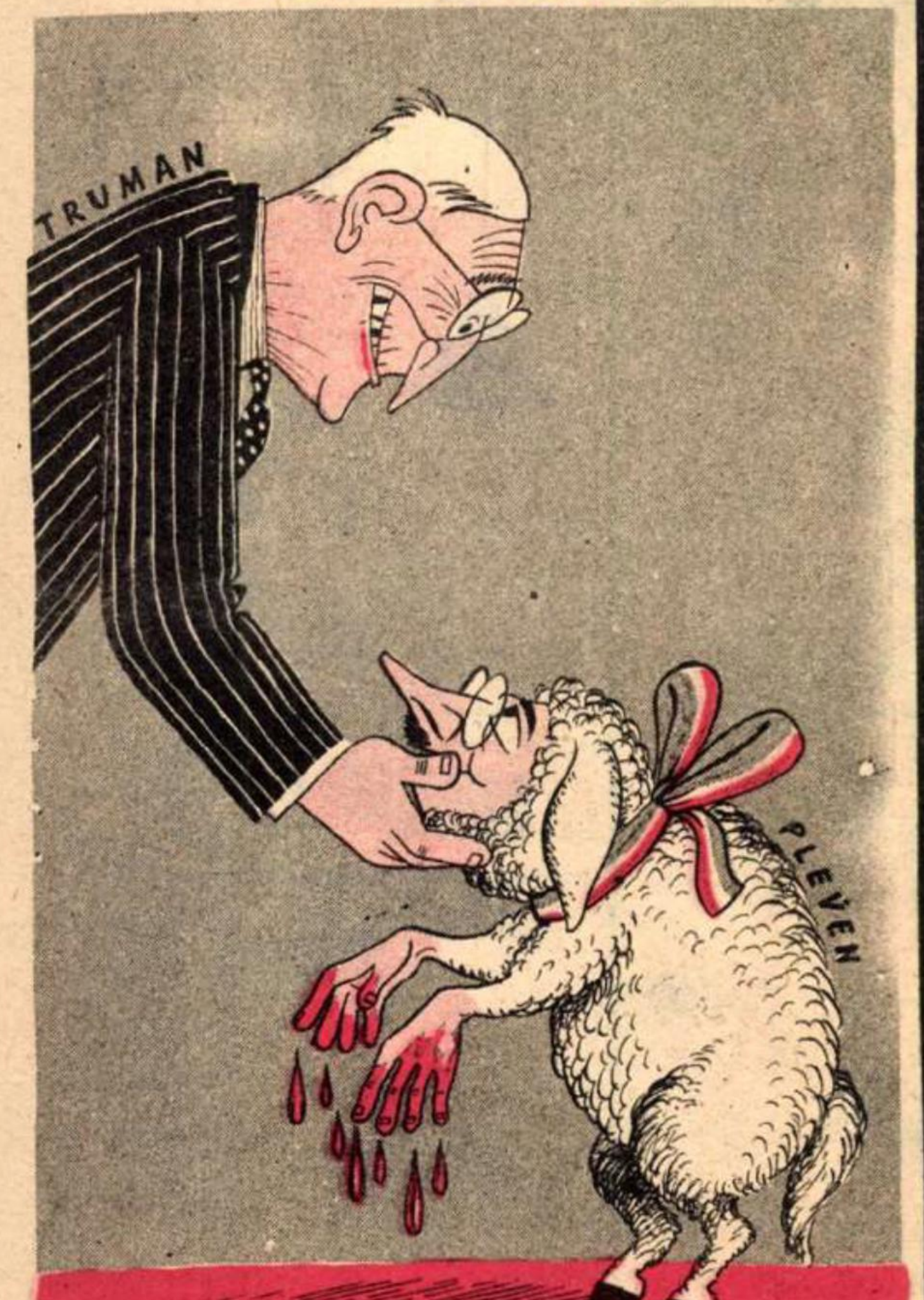
TRUMAN
PLEVEN

— Jól van barikám, meg vagyok veled elégedve. Elég véres a kezed...

E heti rejtvényrajzunk

Mi ez?

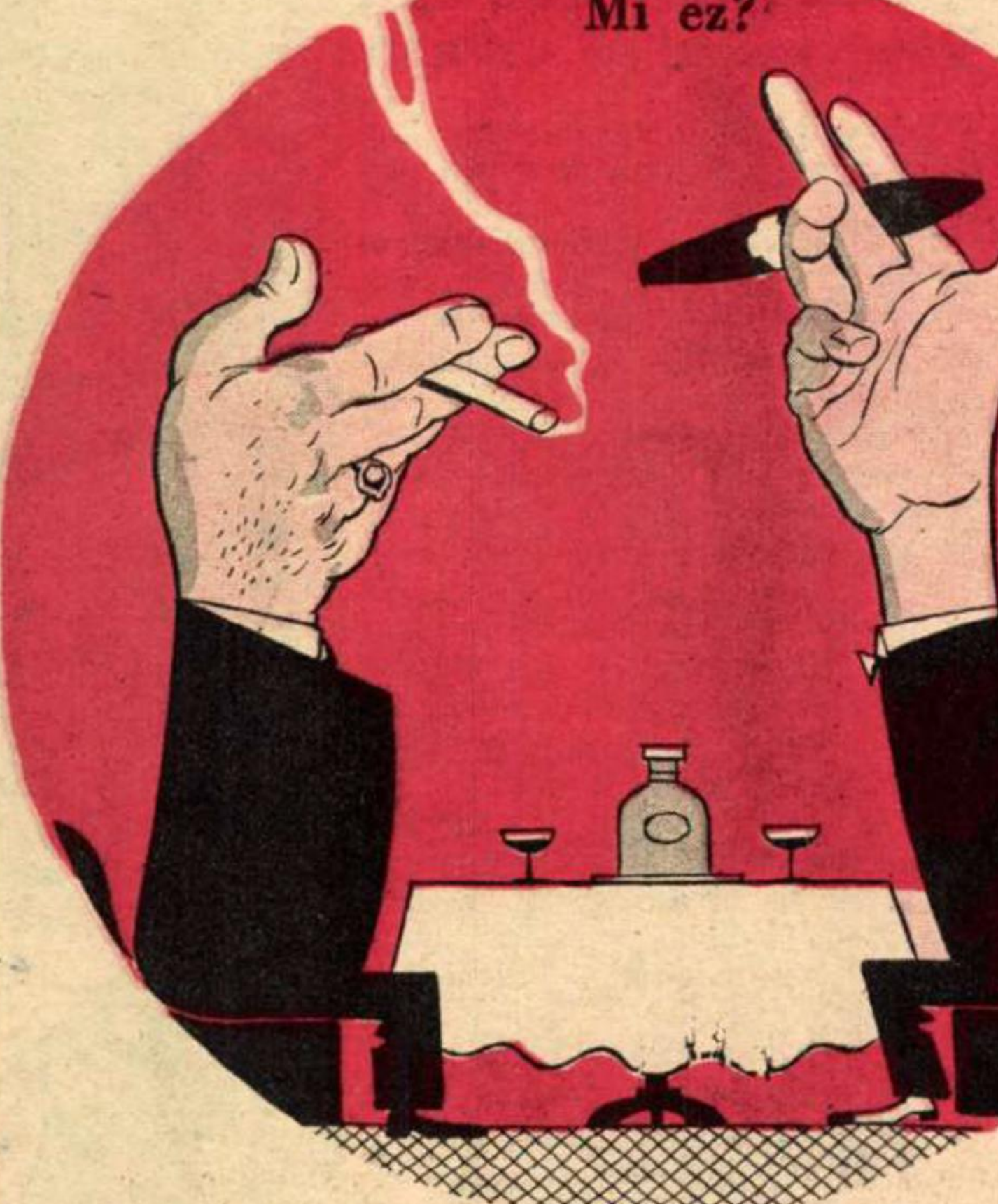

Gyilasz és Bevin tárgyal.
(Gyilasz a Tito jobbkeze, Bevin a Truman jobbkeze.)

Amerikában nem szabad Chaplin-filmeket játszani

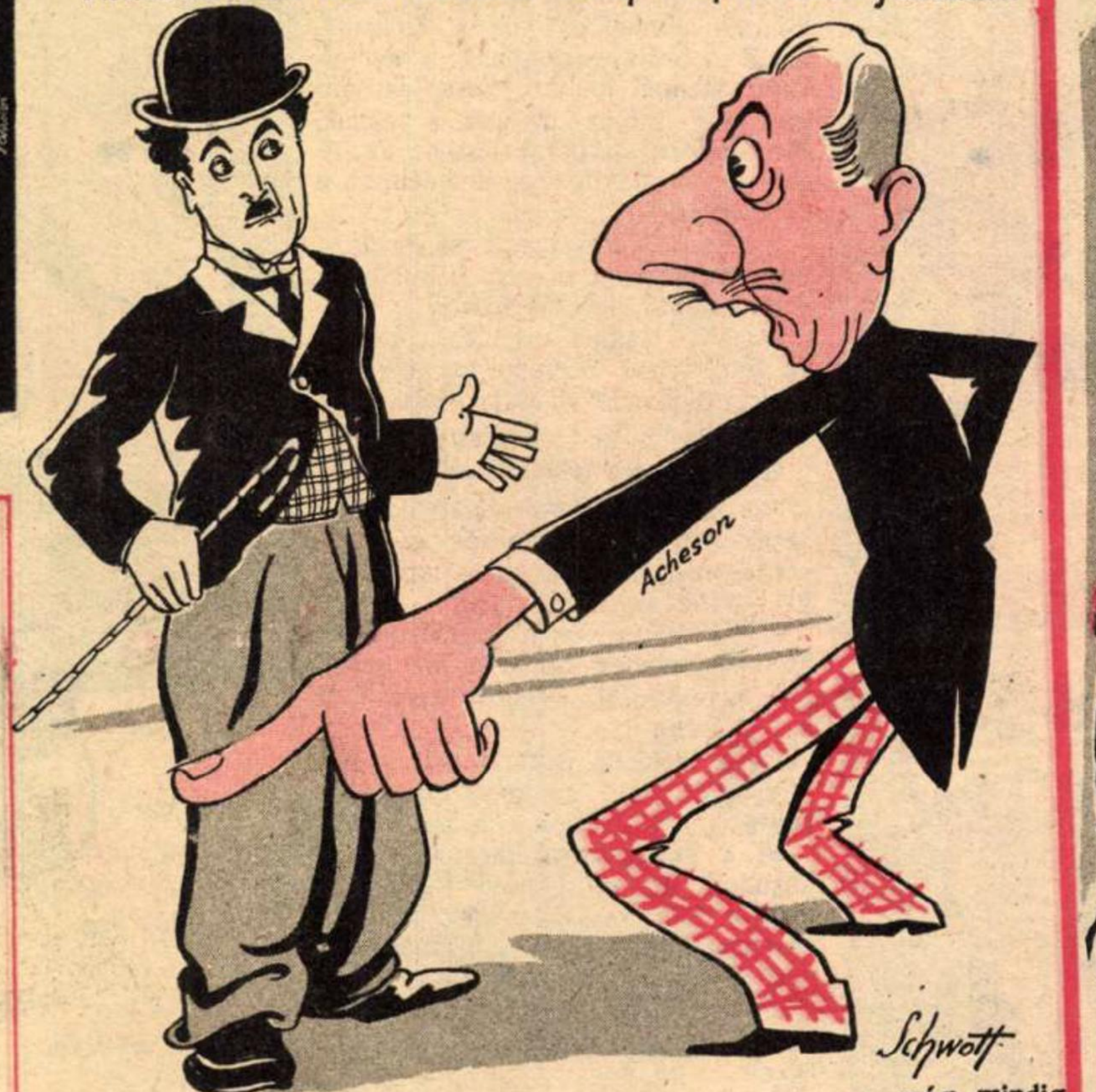
Acheson
Schwott

Chaplin: Idefigyeljen, Acheson úr. Az én filmjeimen még mindig nevetni fognak akkor, amikor a maga politikáját már senki sem fogja siratni.

Atlanti tanácskozás

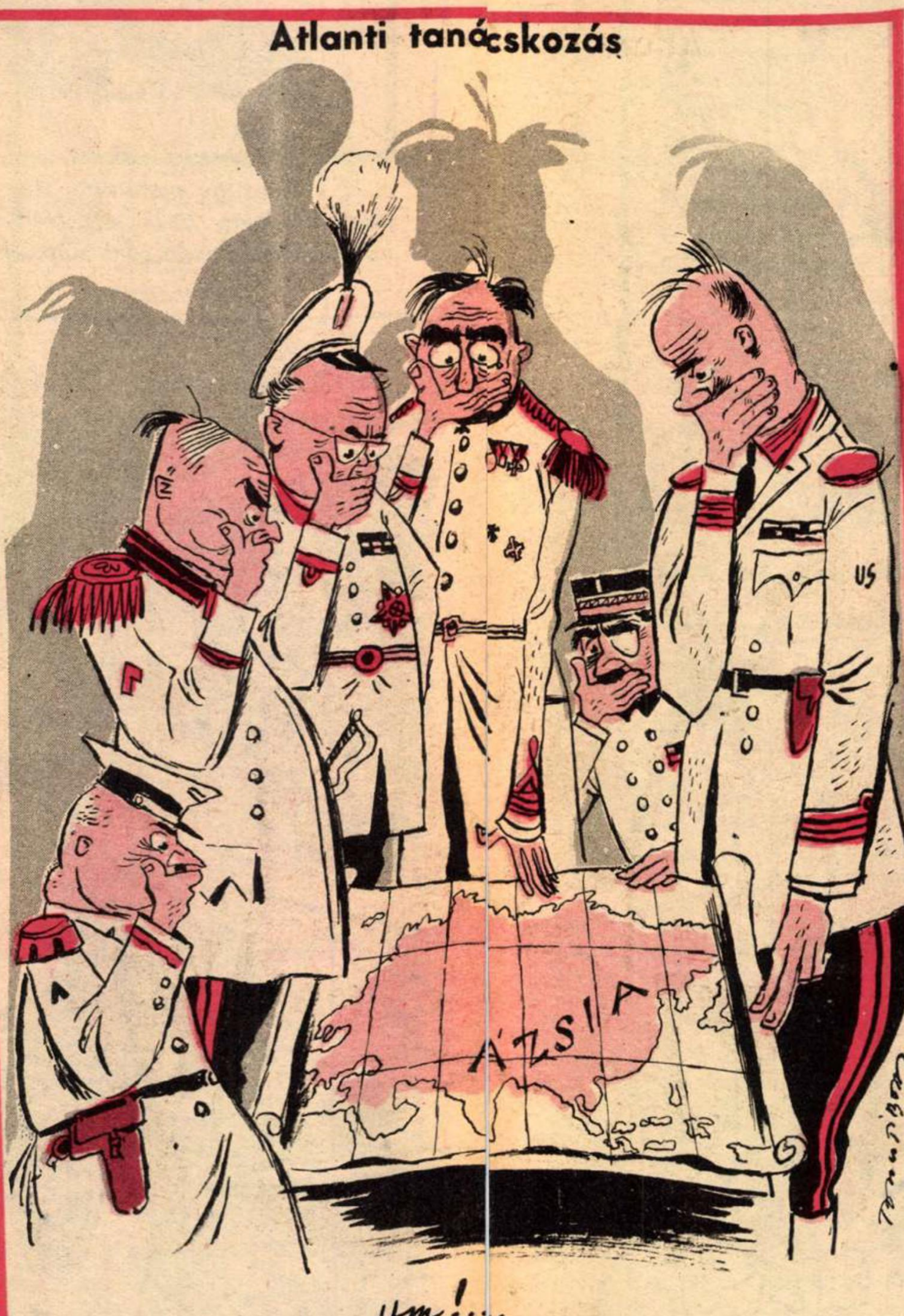

— Hm!...

Vadnyugat

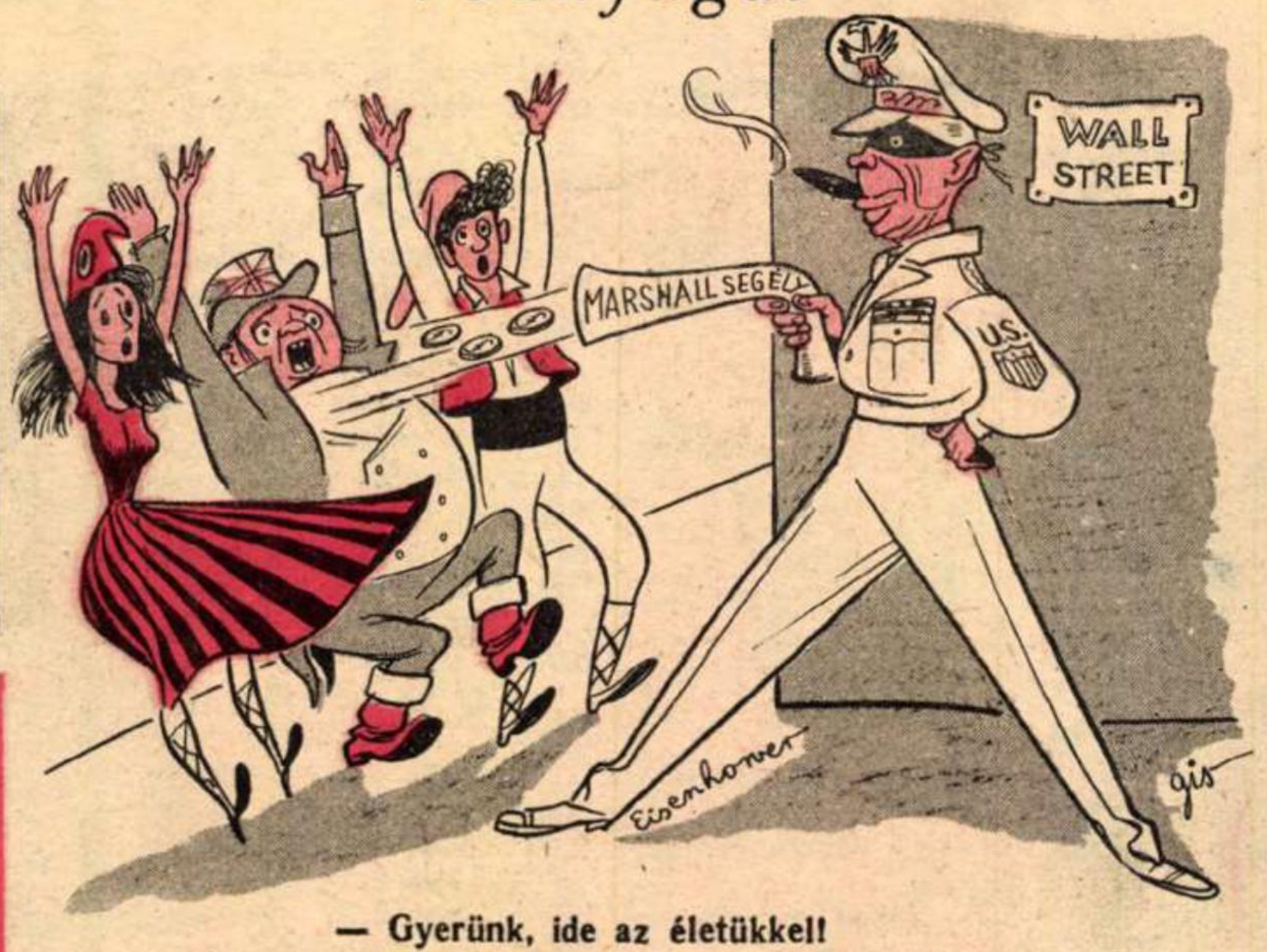
WALL STREET
MARSHALL SEGÉLY
U.S.
Eisenhower
gis

— Gyerünk, ide az életükkel!

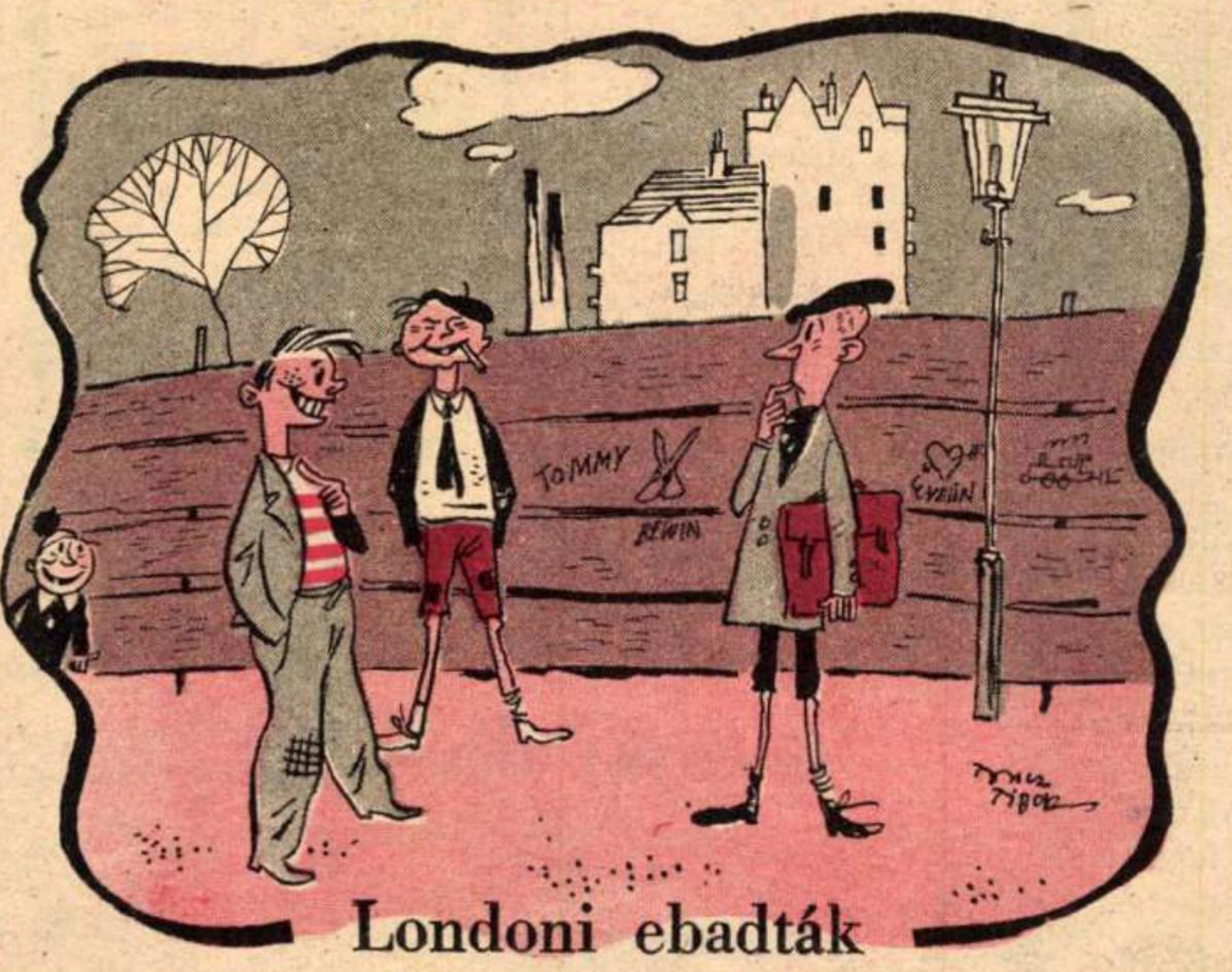
TOMMY
BEVIN
EVELIN

Londoni ebadták

— Az én apámat behívták katonának!
— Az is valami? Az enyém már meg is szökött!

ISMERŐSÖK

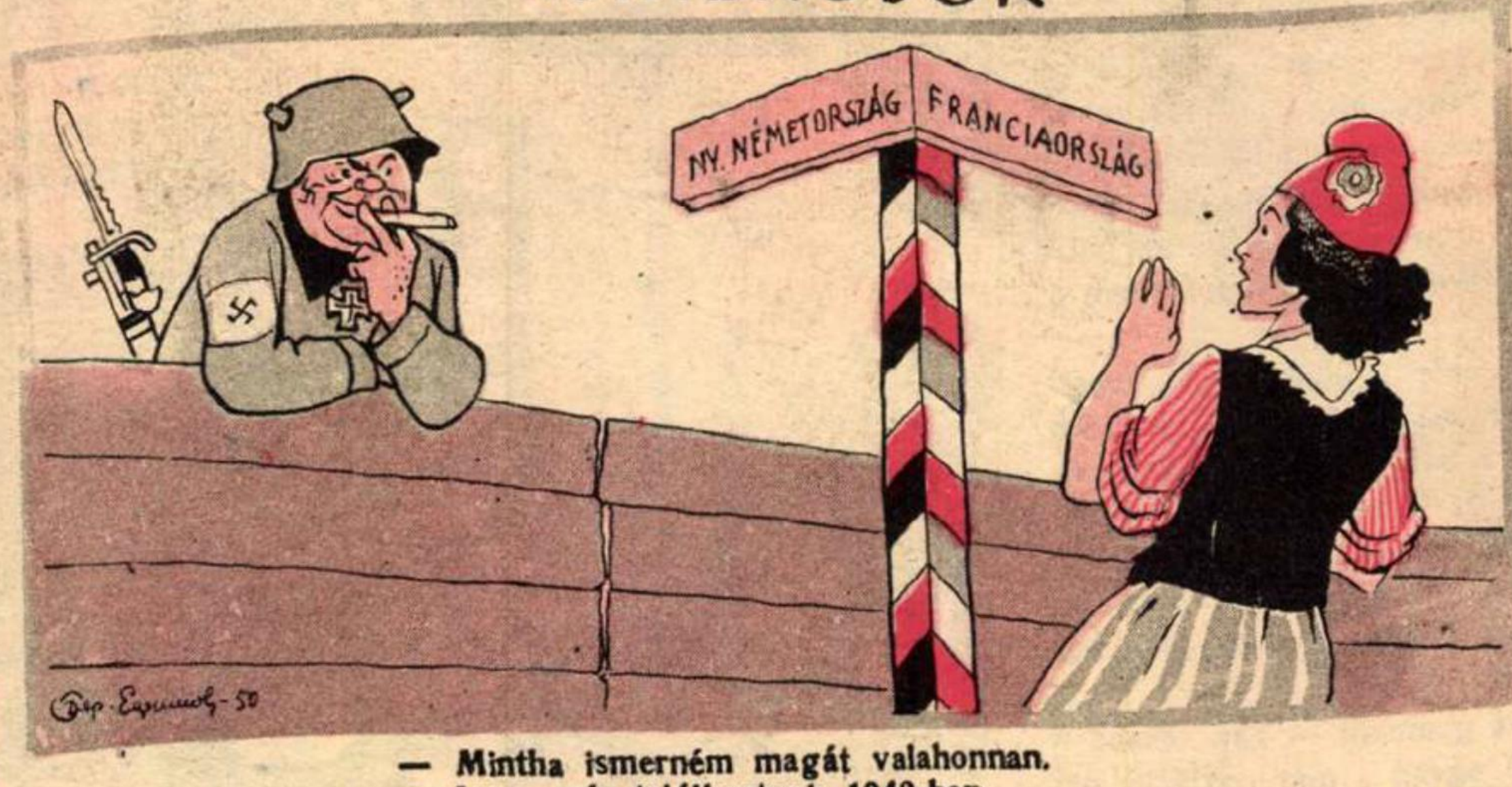
NY. NÉMETORSZÁG
FRANCIAORSZÁG

— Mintha ismerném magát valahonnan.
— Igen, már találkoztunk 1940-ben...

(Krokodil, Moszkva)

Rosszak az idegei

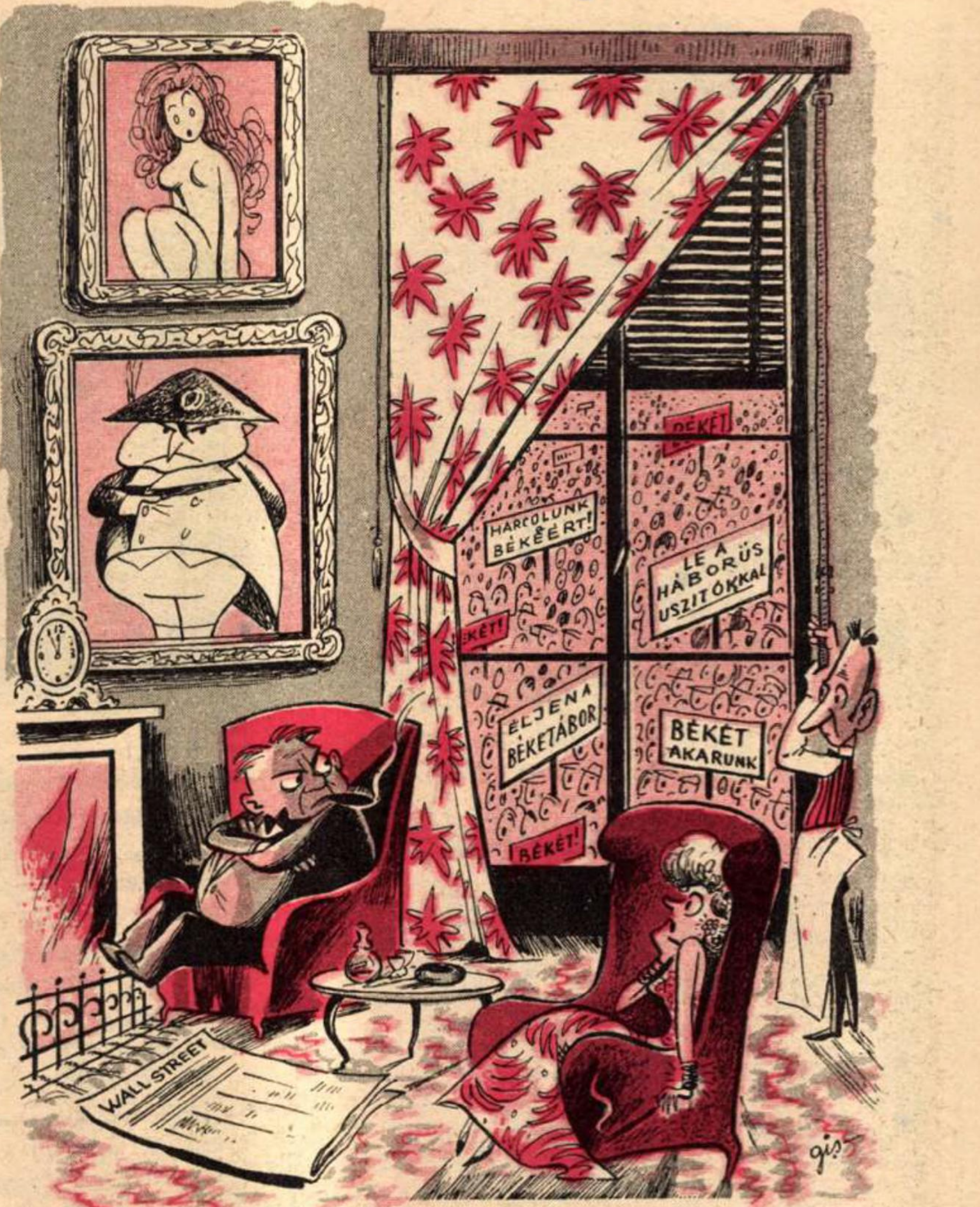
BÉKÉT
HARCOLUNK BÉKÉÉRT!
LE A HÁBORÚS USZÍTÓKKAL
BÉKÉT!
ÉLJEN A BÉKETÁBOR
BÉKÉT AKARUNK
BÉKÉT!
WALL STREET
gis

— Húzza le a rolót, John!
— Úgy is hallani őket, uram.
— Akkor hozzon vattát a fülembe!

EGYENRUHA-TERVEZETÜNK EISENHOWER SZÁMÁRA

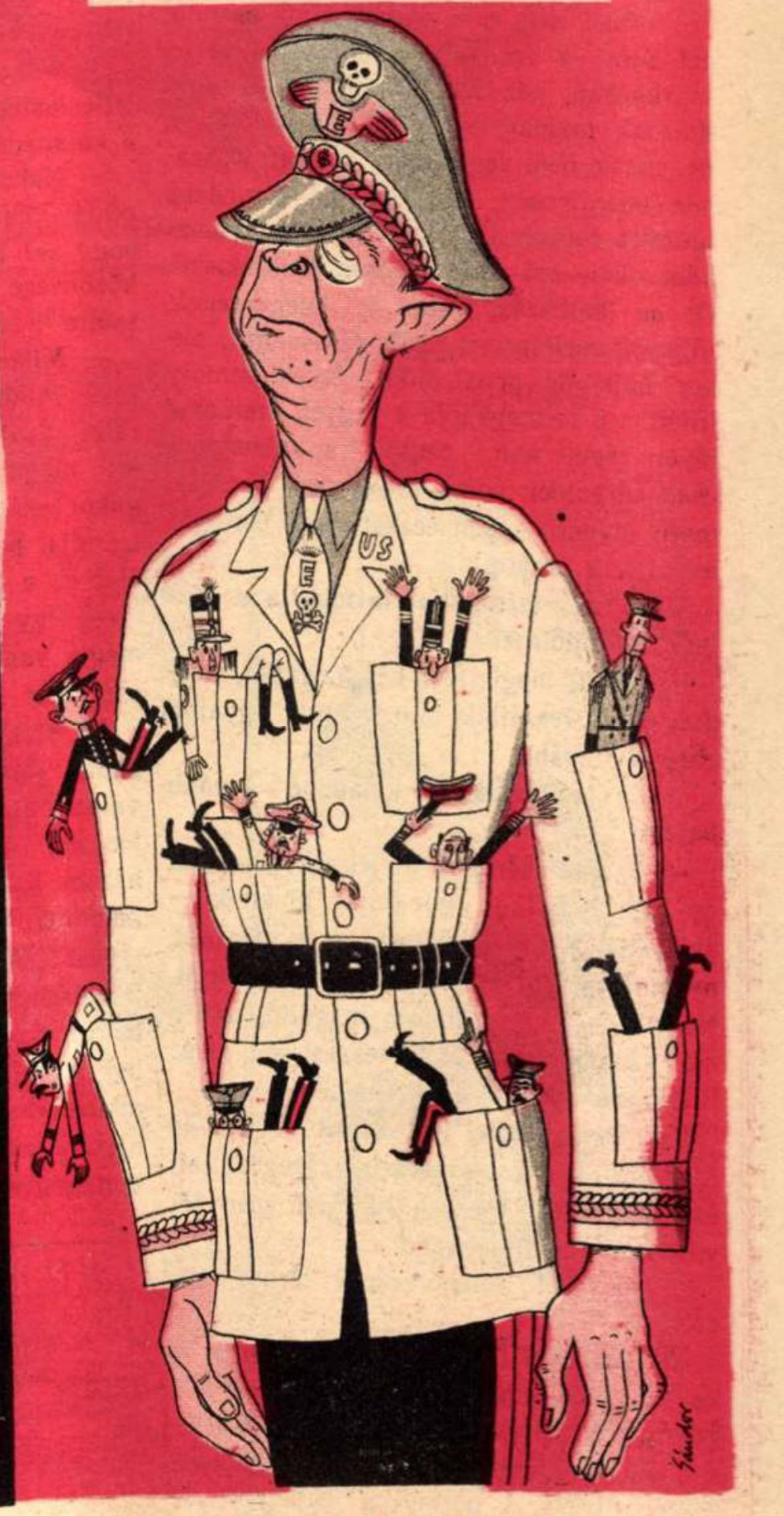

...sok jó nagy zsebbel, hogy legyen hely a meglátogatott nyugati hadügyminiszterek számára.

KASSO: Amerikai ABC

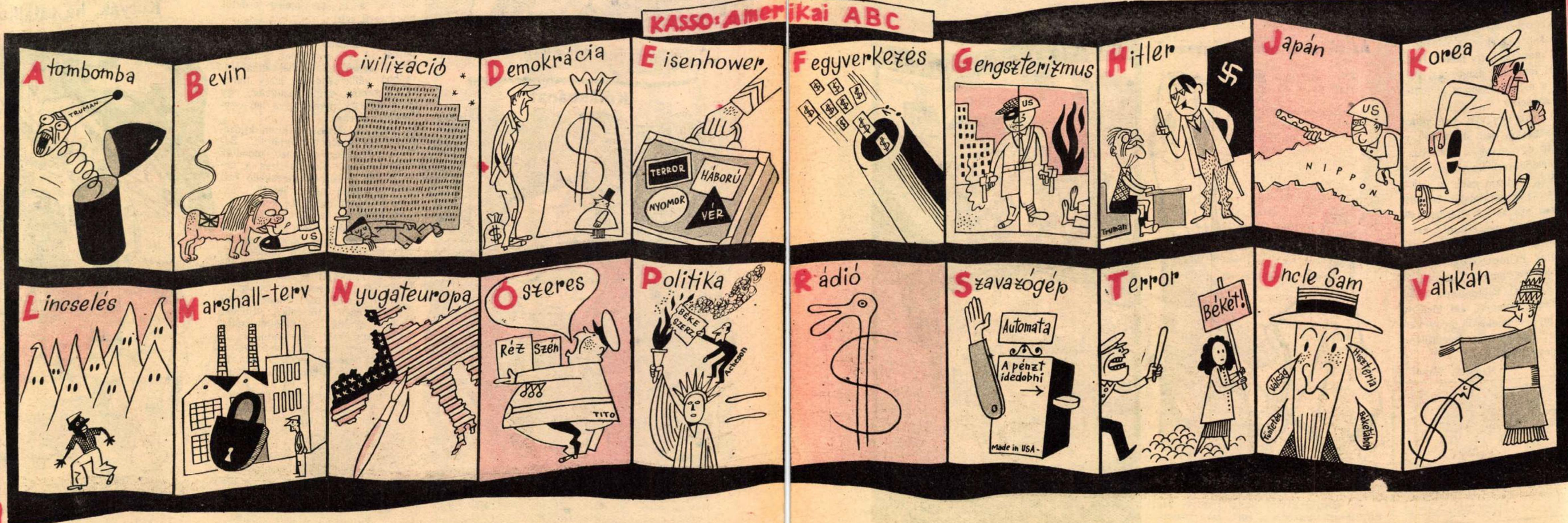
Atombomba
TRUMAN
Bevin
US
Civilizáció
Demokrácia
Eisenhower
TERROR
HÁBORÚ
NYOMOR
VÉR
Fegyverkezés
Gengszterizmus
US
Hitler
Truman
Japán
US
NIPPON
Korea
Lincselés
Marshall-terv
Nyugateurópa
Ószeres
Réz
Szén
TITO
Politika
BÉKE SZERZ.
Acheson
Rádió
Szavazógép
Automata
A pénzt idedobni
Made in USA
Terror
Békét!
Uncle Sam
Válság
Hisztéria
Tüntetés
Béketábor
Vatikán

Túrkevén

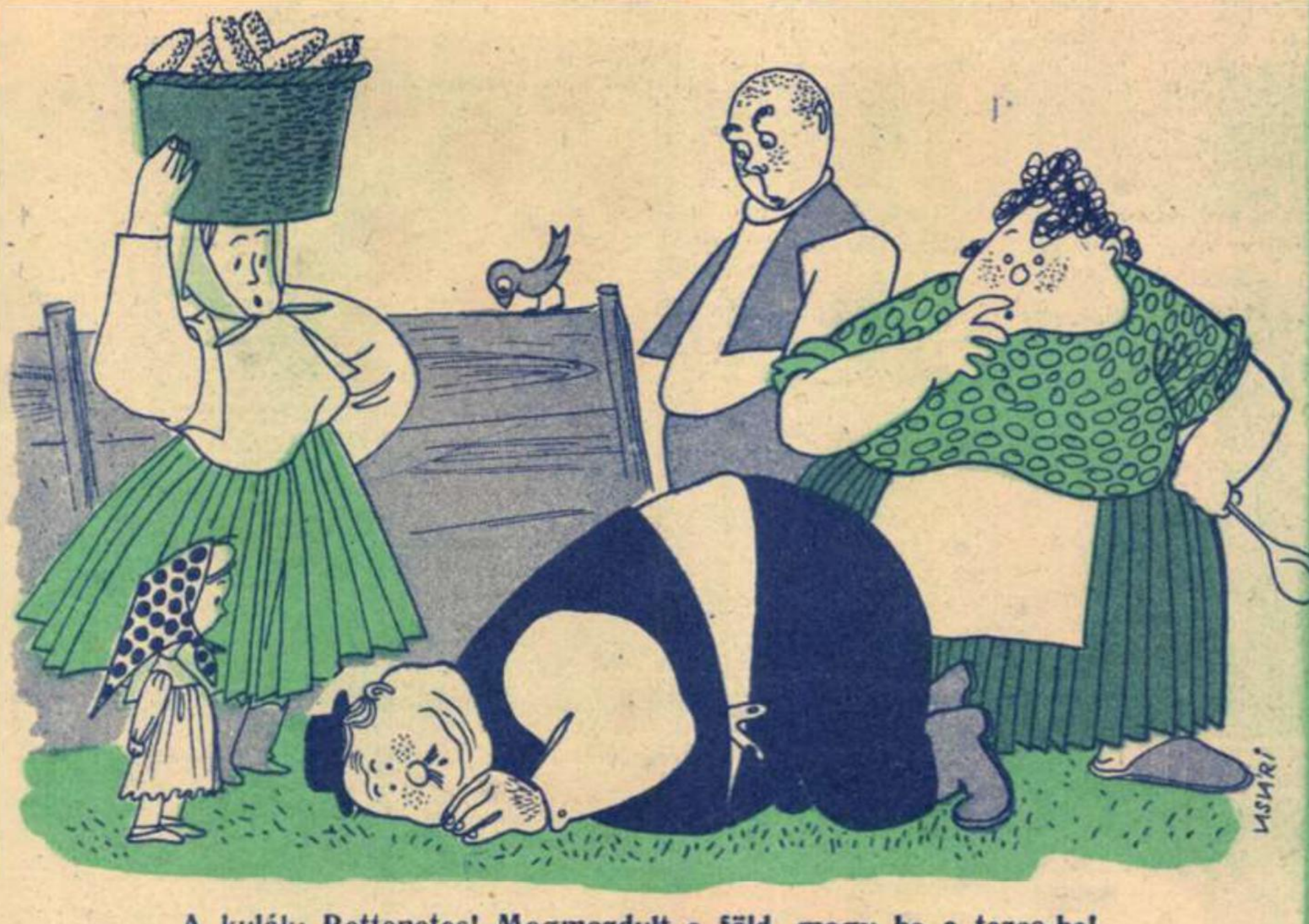

A kulák: Rettenetes! Megmozdult a föld, megy be a tszcs-be!

Tervfelbontás

— Mi van a felajánlásokkal?

— Látja? Mindig ilyeneket kérdez.

— És maga mindig semilyeneket se felel.

— Annak megvan az oka kérem.

— Éspedig?

— Erre pontosan, részletesen meg tudok felelni. Annak rengeteg oka van kérem.

— Azt gondoltam én is, hogy nem lehet véletlen, hogy mindenütt hatalmas lendülettel folynak a felajánlások, csak a mi részlegünk maradt le!

— Ezen nem lehet csodálkozni kérem! Hogy tehessék meg az emberek a felajánlásokat, a mikor még nincs felbontva nálunk a terv? Az emberek sötétben tapogatóznak, azt se tudják, hogy fiúk-e vagy lányok. Tervszempontból persze.

— Hát miért nem bontják fel a tervet?

— Annak megint ezer oka van kérem. A lényeg az, hogy engem nem érhet szemrehányás! Lemaradtunk, de csupán azért, mert nem volt felbontva a terv. Ezt méltányolni kell kérem.

— Nem méltányolni kell, hanem fel kell bontani!

— Igy is fel lehet fogni kérem. Azt azonban maga is elismeri, hogy tervfelbontás nélkül nem lehet! Azért hát ne zsörtölődjék velem, hanem vegye tudomásul, hogy itt egy viszmájor van, amit magyarul úgy mondanak, hogy pipa nélkül nem lehet pipázni, tervfelbontás nélkül nem lehet felajánlani. Ebbe bele kell nyugodni kérem, szemrehányásokkal nem megyünk semmire. Én se teszek szemrehányásokat senkinek, elvárom, hogy nekem se tegyenek szemrehányást. Engem nem érhet gáncs kérem.

— No és kinek kellene itt felbontani a tervet?

— Nem mindegy az kérem? Nekem...

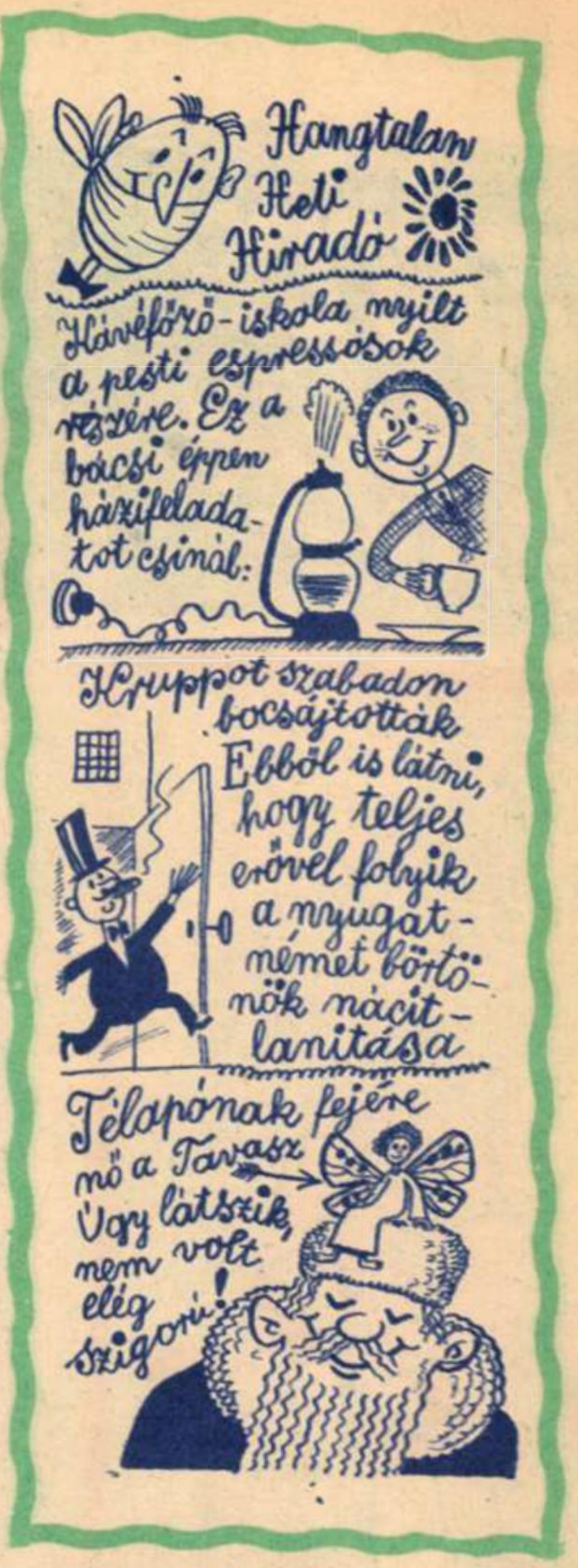

Hangtalan Heti Híradó

Kávéfőző-iskola nyilt a pesti espressósok részére. Ez a bácsi éppen házifeladatot csinál:

Kruppot szabadon bocsájtották. Ebből is látni, hogy teljes erővel folyik a nyugat-német börtönök nácitlanítása

Télapónak fejére nő a Tavasz. Ugy látszik, nem volt elég szigorú!

Nem kezelik a jegyét

Áll egy alak a villamosban, rajta is állnak s várja a kalauznénit, hogy az elvegye az ötven fillérjét, amiért kap majd jegyet, hogy mehessen a Macska-utcába.

Kalauznéni jön, megy, mondja: jegyet, ahol még nem kezeltem, jegyet szíveskedjenek váltani, aprópénzben kérem a jegy árát és így tovább, beleértve az — egy kis helyet kérnéket és a köszönöm szépent is. Az alaknál még semmiféle jegy nincsen, pedig szeretné mondani, hogy adjanak már neki, de érdekes, egy hang nem jön ki a torkából, pedig jó bőtorka van, most azonban nem tud egy szót se szólni. Tehát csak áll s nézi a szomszédja fülét, szép fül, kék cimpákkal, tetszetős az orra is, a haját azonban már nyirathatná.

— Ahol még nem kezeltem — csendül fel újra a szó és a kalauznéni olyan markánsan néz az alakra, hogy bárki másnak megfagyna a velő a velőjében, de ennek nem fagy meg, hanem visszanéz energikusan, határozottan, szemének igézetes intésével jelezve, amit a kalauznéni akar, azt nála másképp kell akarni. Őt ne fixirozzák, neki ne integessenek, jöjjenek melléje fél lépés távolságra, akkor hajlandó pénzt adni, ötven komoly fillért s ő is megkapja a jegyet, amit már olyan régen áhít. Sajna, a kalauznéni csak sürgetően nézni tud s nem becsületesen átvenni a pénzecskét, amit tartogat az alak a jegyre.

Ugy van, tartogatja, tartogatja s közben morfondiroz:

— Eddig megtettem hét megállót, még hat, aztán leszállok, onnan már gyalog megyek tovább.

De a javíthatatlan kalauznő tovább beszél:

— Szabad kérnem a jegyeket, — hát ez kibírhatatlan, gondolja alakunk — ahelyett, hogy idejönne s a markába nyomná a garasokat, állandóan szaval. Na mindegy, még három megálló, addig már csak kibírom, el is teszem azt a pár fillért, ne nyomja a kezemet.

Ugy van, már el is tette, de mi, miféle új hang, borzalmas recsegő károgást hall érzékeny füle? Igen, a hallócső nem téved, azt mondja, valaki:

— Jegyeket ellenőrzésre kérném átadni!

Az alak, aki három megálló múlva le akar szállni, káprázó szemmel mered a jelenségre, szívesen hinné, hogy képzelődik, ám tévedésről nincs szó. Szabályos ellenőr lépett a porondra, bajusszal és jelvénnyel s milyen szúrós szeme van, az egész emberen végtelenül ellenszenves, végtelenül ártalmas vonásokat vesz észre. Ám baj nincs, az alak kapcsol, ötven fillér újból a kezében, sodródik kifelé, itt emellett az ellenőrszerűség mellett a levegőt valami olyan izésnek érzi, olyan bűzlőnek vagy milyennek, mintha valami égne. Közben az alak magabiztosan gázol elsősegélynyujtásra alkalmassá több egyént, akik elzárják a kijárat felé vezető útját. Igen, az ajtó mögött szabadabb a levegő, térség van s lehetőség ózont szívni s nem ellenőri egyéntől megfertőzött mikrobás párát. De a fenébe, továbbmenni nem lehet, valami kosarak és szatyrok állják el az alak útját s közben az ellenőr egy szerencsétlen emberrel murizik: kérem ez a jegy már egy órája lejárt, tessék újat váltani vagy leszállni. A mi alakunk persze leszállna boldogan, de leszállási lehetősége csak a lejárt jegyűnek van s ezért inkább töprengésbe esik és azt töprengi, hogy mit fog mondani, ha az ellenőr érdeklődik, holmi jegy iránt. De nem sokáig elmélkedhet, mert már mellette fujtat a végzet, s azt fujtatja, hogy ellenőrzésre szabad kérnem a jegyeket átadni.

— Kérem ellenőr bajtárs, izé, tisztelettel, khm, — és az eddig fenegyereknek ismert alak céklavörös arccal, kacér vigyorral sandít az ellenőrre, — egy vonalat, egy vonalat kérnék...

— Mikor tetszett felszállni? — tiszteletlenkedik erre az ellenőr s kérdően néz a kalauznénire.

— Nahát, ez gyanusít — kap észbe a céklavörösarcú egyén s már ugrik is, nehogy azt higyje a villamos nagyérdemű közönsége, hogy ellenőri packázásra szülte őt édesmamája.

— Mikor? Hogyhogy mikor? Miféle mikor? Miféle szemtelenség ezzel a mikorral? Szabályosan kérek egy vonalat s erre maga azt mondja, hogy mikor. Hogy mikor szálltam föl. Jó, hogy azt nem mondja, hogy a ménkű üssön a pofámba. Hát ez a demokrácia?

— Ugy van, nem úgy van, van, nincs, mégis van, disznóság, nem disznóság — szól bele a nép egy része is a vitába.

Az alak érdeklődéssel figyeli a zenebonát, láthatólag tetszik neki a dolog, valami azonban mégsem tetszik éspediglen az, hogy a szokástól eltérően neki három forintért kell megváltani azt a különben ötven fillérért is kapható vonaljegyet. Az alak morogva fizet, lelép s némileg szitkozódva emleget jegyet, ellenőrt, Szent Kleofást, kalauznénit, de főleg a kalauznénit emlegeti, aki idejében nem olvasta le a homlokáról. hogy nem három forintért akarja az ötvenfilléres vonaljegyet megváltani.

Nagy S. József

a legifjabbak KONGRESSZUSI FELAJÁNLÁSA

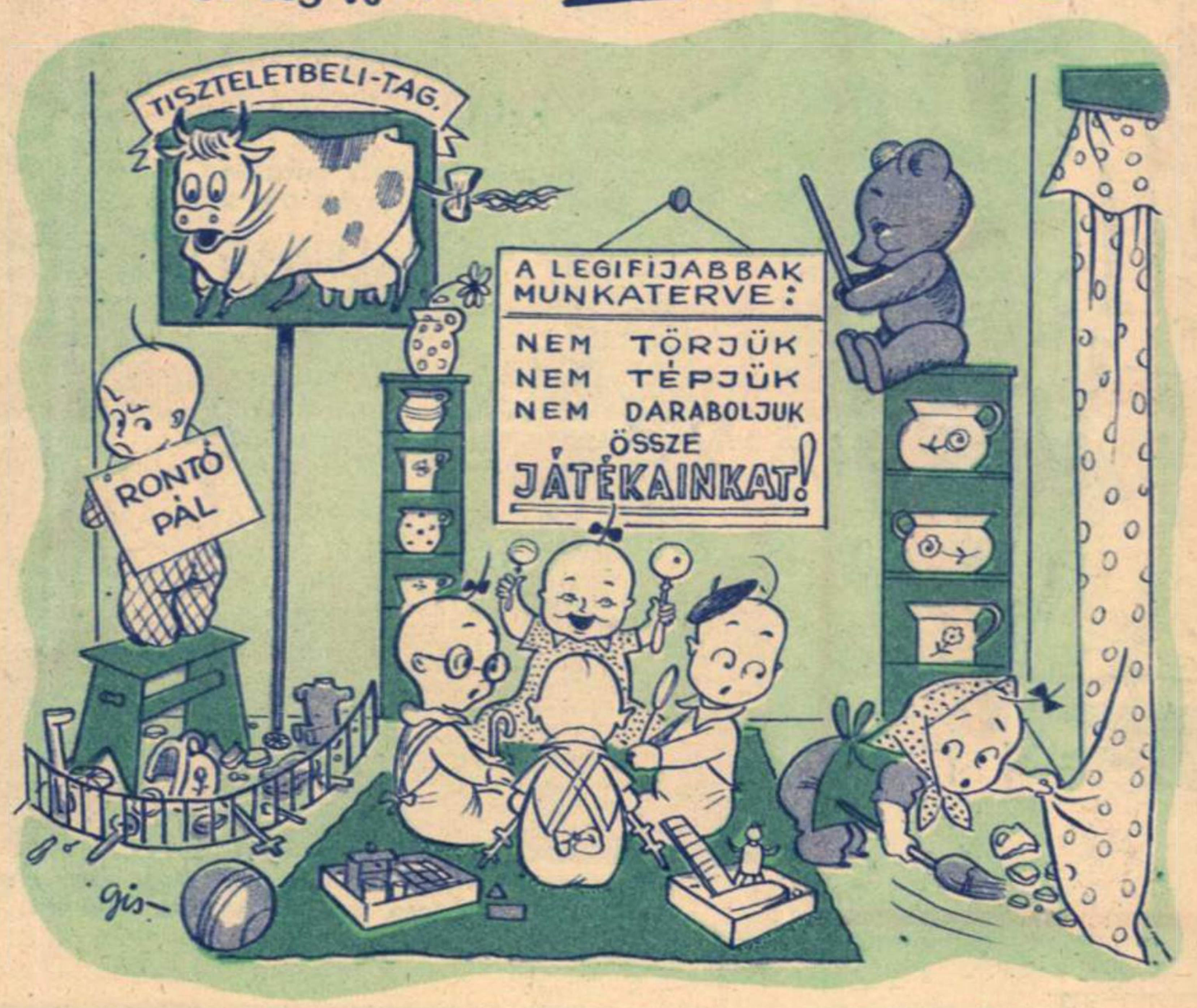

Az alkohol nem gyógyszer!

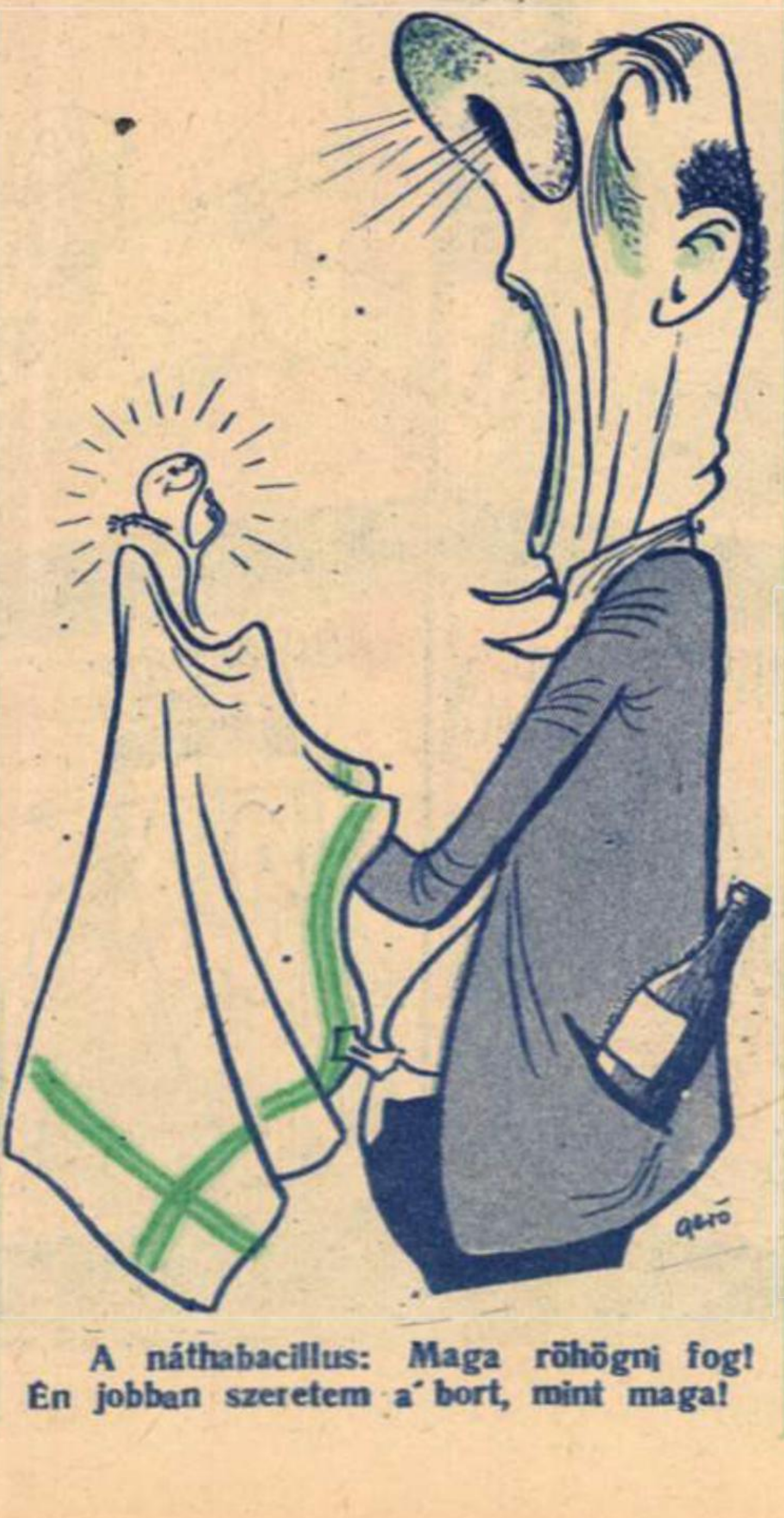

A náthabacillus: Maga röhögni fog! Én jobban szeretem a bort, mint maga!

Miért jó ez a szeminárium

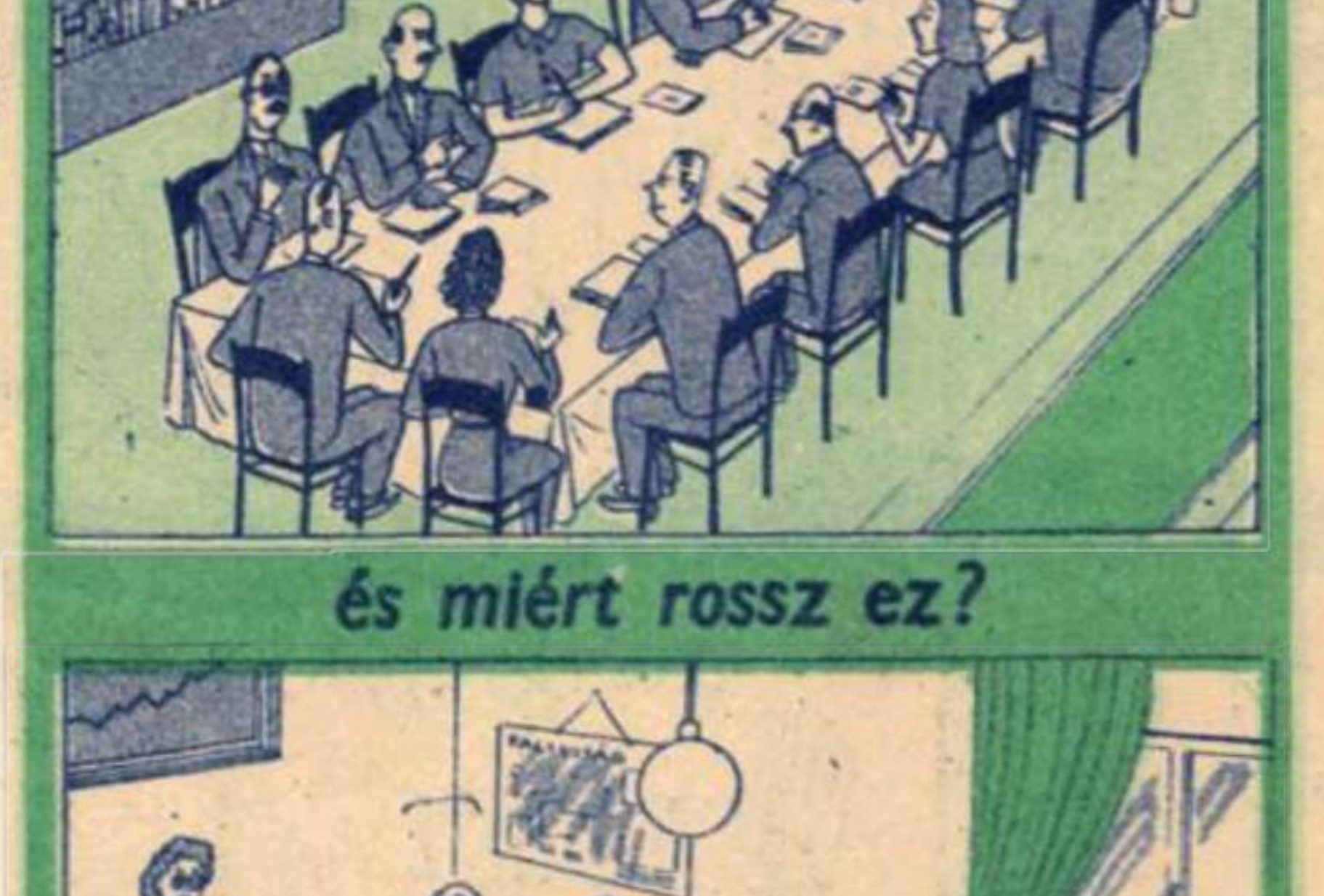

és miért rossz ez?

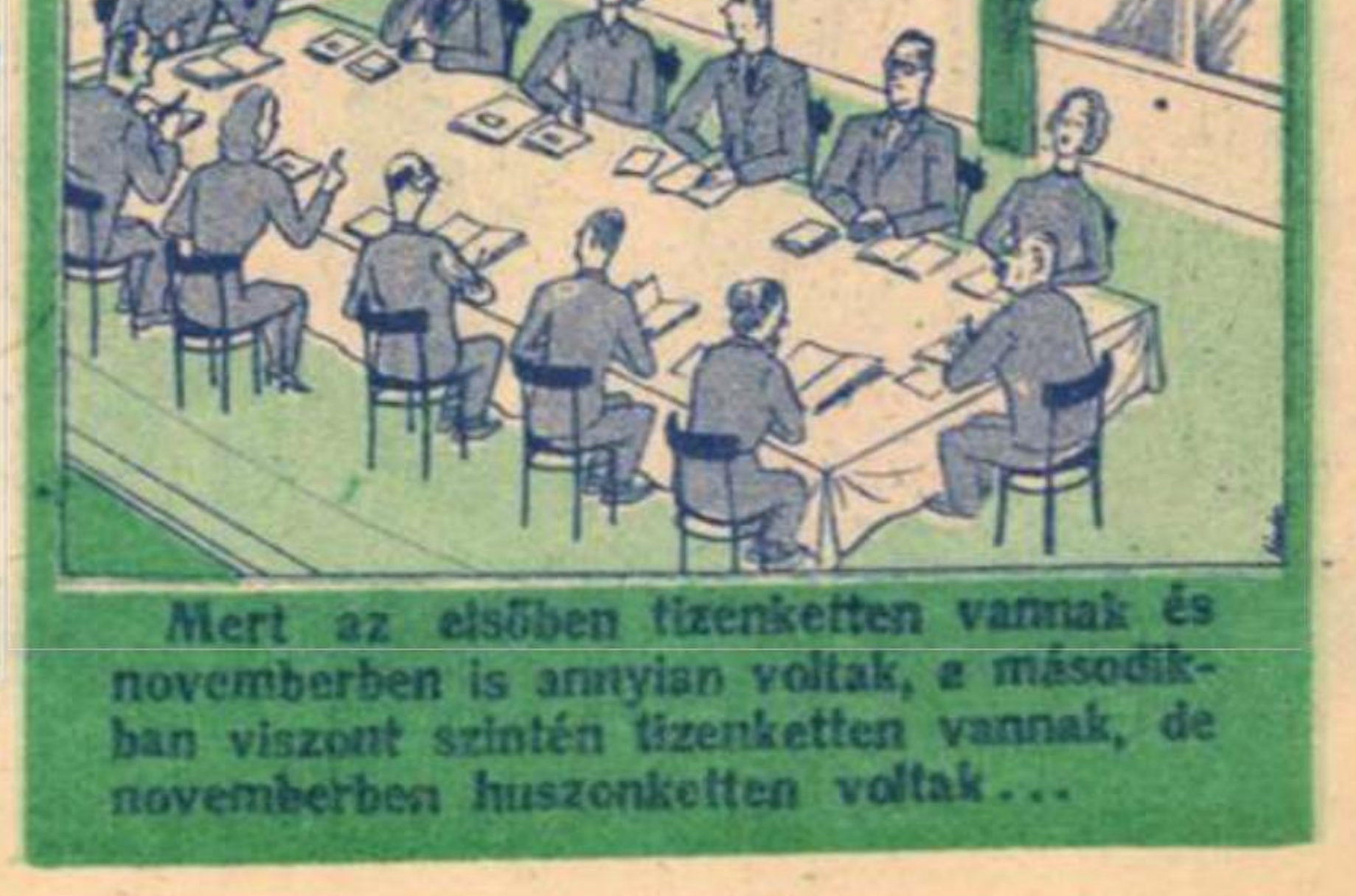

Mert az elsőben tizenketten vannak és novemberben is annyian voltak, a másodikban viszont szintén tizenketten vannak, de novemberben huszonketten voltak...

Ön vagy Kegyed?

Tudom, hogy nem fontos, talán nem is túlérdekes. De tetszik tudni, hogyan van az... Néha az embernek fúrja valami az oldalát, elkezd gondolkozni rajta és aztán nem tud megszabadulni ezektől a gondolatoktól. Különösképen így van ezzel a humorista, aki jár-kél az emberek között és mindenféléket észrevesz: kis és nagy dolgokat. Néha egészen aprókat is, el is hessegeti magától őket, de mégis addig nyomják az oldalát, míg ki nem mondta. Szóval, miről is van szó?

Arról, hogy tegyük fel, egy hivatalos banketten ülök a terített asztalnál és vacsorázom. Atellenben velem, az asztal tulsó oldalán ül egy ötvenéves leány, akit nem ismerek, mindössze ennyit tudok róla. Tegyük fel, hogy én rántott karajt eszem és a karaj sótlan. A sótartó az ötvenéves leány előtt van az asztalon és én el akarom tőle kérni a sót. Hogyan szólítsam meg?

Nem mondhatom neki azt, hogy elvtársnő, mert hátha nem az és ezzel a megtisztelő megszólítással nem lehet dobálózni. Nem mondhatom, hogy asszonytárs, mert ő sem asszony és én sem. Azt sem mondhatom, hogy nagyságos asszony, mert tegyük fel, hogy elvtársnő és akkor nem adja ide a sót, hanem hozzámvágja. És ha kisasszonyt mondanék? Brrr! Elgondolni is szörnyű, Beniczkyné Bajza Lenke regényei jutnak eszembe. De talán mondhatnám azt, hogy szaktárs. Ez sem jó. Ő nem humorista, én nem vagyok ötvenéves leány. Ha meg „szakit" mondanék, pláne megsértődne. Azt hihetné, hogy pelyhedző szakállára teszek célzásokat. És mi lenne, ha például így szólnék: „Kedves velemszembenülő, adja ide a sót." Azt hiszem bolondnak tartana. Mi tehát a teendőm? Még a legudvariasabb akkor vagyok, ha azt mondom: „Izé... hé...a sót!"

Persze ez így viccnek hangzik, holott nem az. Nézzünk szembe a problémával, a megszólítások körül baj van. Az udvariassági formák elavulóban vannak, de a nyelvhasználat nam tartott lépést velük. Régen a dolog igen egyszerű volt. Vidéken mindenki, akinek jó nadrágja volt, tekintetes úr volt, kivéve a kimondott nagyságos urakat. Kövér, jólöltözött ember nem sértődött meg, ha méltóságos úrnak szólították, csak abban a kivételes esetben, ha kegyelmes volt. A nők kivétel nélkül nagyságos asszonyok voltak, a csinosabbak művésznők. A kávéházban minden férfi doktor úr volt, a borbélynál szerkesztő úr. Ma azonban a helyzet megváltozott. A rang- és címkórságból kigyógyultunk, sőt a csömörünk oly nagy, hogy a régi megszólítások közül egyet sem akarunk hallani. Ezzel szemben csak két biztos bázisunk van: az elvtárs és a szaktárs. Mit mondjak például egy hatvanéves agronómusnak, ha nem elvtárs? Azt mondjam, bátyám? Az majdnem annyi, mintha azt mondanám neki, hogy alázatos főtiszteletem. Csak nem mondhatom neki, hogy „apafej"! De tegyük fel, hogy már beszédbe elegyedtem vele, hogy fog ez a beszélgetés létrejönni? Ha azt mondom neki, hogy „ön, vagy „kegyed" nevetségessé teszem magam ezzel a merev, régies megszólítással. Egy ilyen tekintélyes embert se le nem magázhatok, se le nem tegezhetek. Ha tehát azt akarom neki mondani, hogy poros lett a nadrágja, ez így fog hangzani: „Kérem szépen... poros lett a nadrág... mármint nem az én nadrágom... hanem hát azé... annak a nadrágja, aki rajtam kívül még itt van a szobában és velem szemben áll..." Ezt persze végeredményben megértené, de egy kicsit körülményes... Hogy lehetne ezen segíteni? Ehh! pokolba ezekkel az udvariaskodásokkal, ezekkel a felesleges cafrangokkal! El velük!

Viszont: hogyan kérem el a sótartót egy ötvenéves lánytól?

GÁDOR BÉLA

Flanellt és kartont kapnak a szerződéses sertéshizlalók

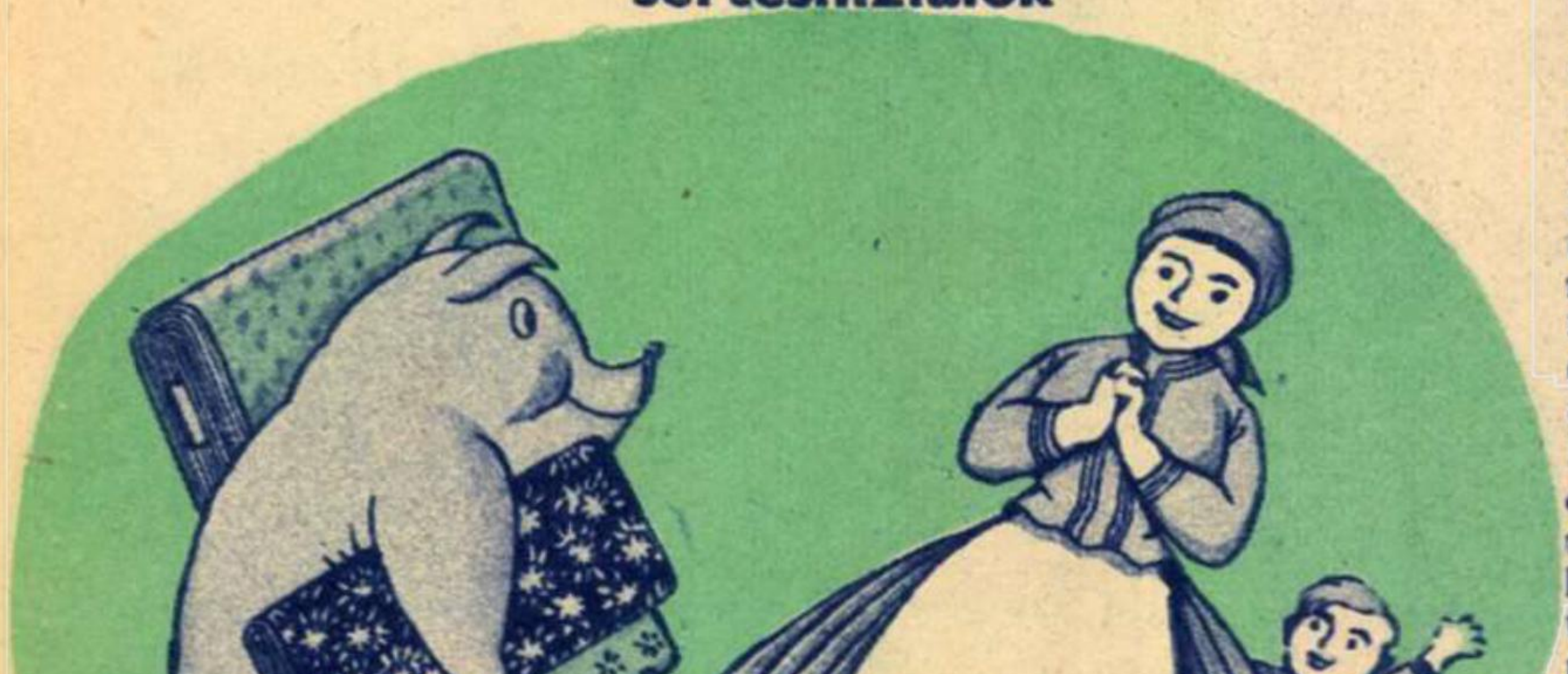

— Na, asszonykám, ugye érdemes volt engem meghizlalni!

KÁTYUBAN

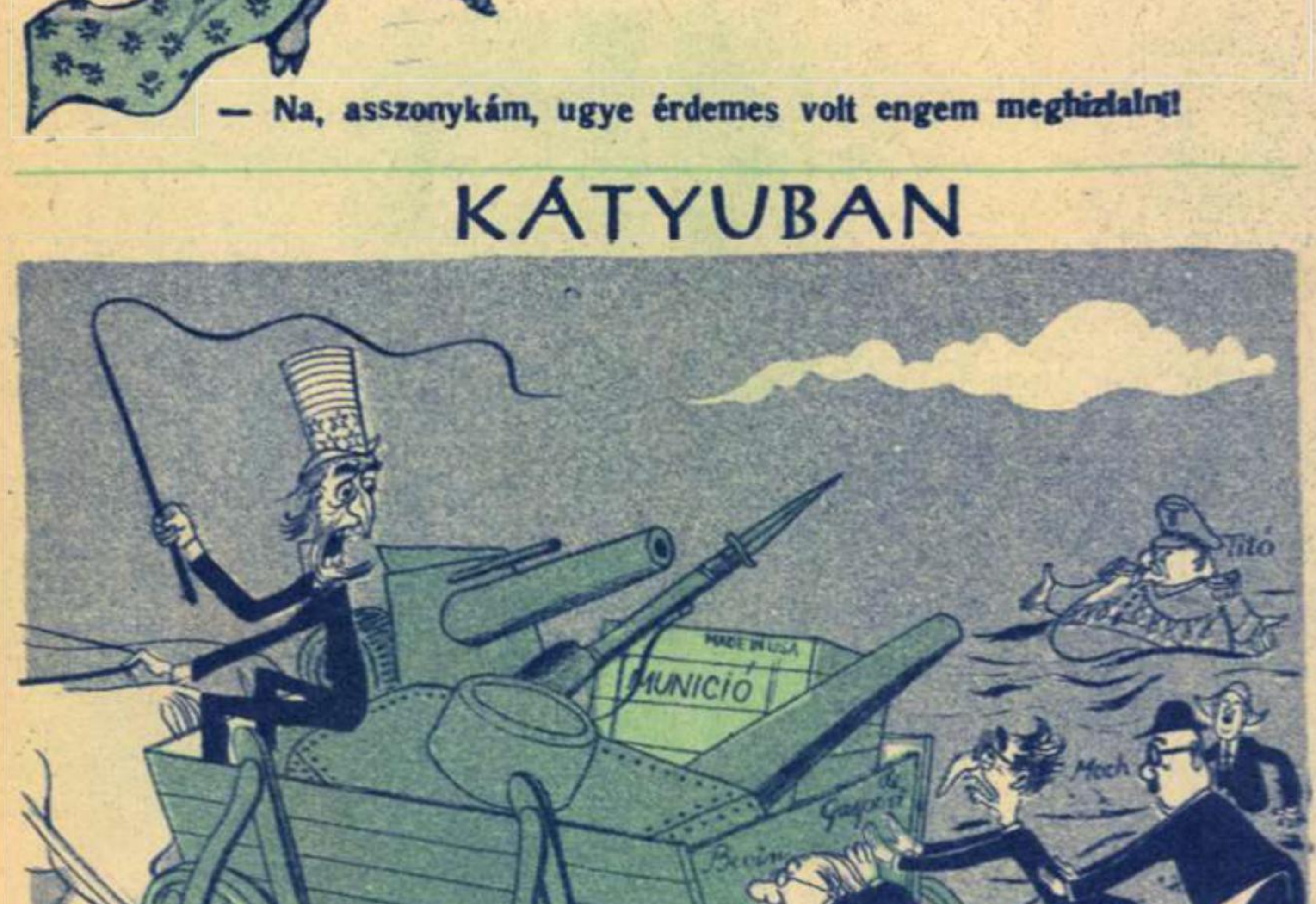

— Mozgás emberek, mozgás, miért fizetlek benneteket?

— Erőlködünk főnök úr, erőlködünk, de ahelyett, hogy a szekér emelkedne, mi süllyedünk!

Nem könnyű SEGÉDCSAPATNAK lenni!

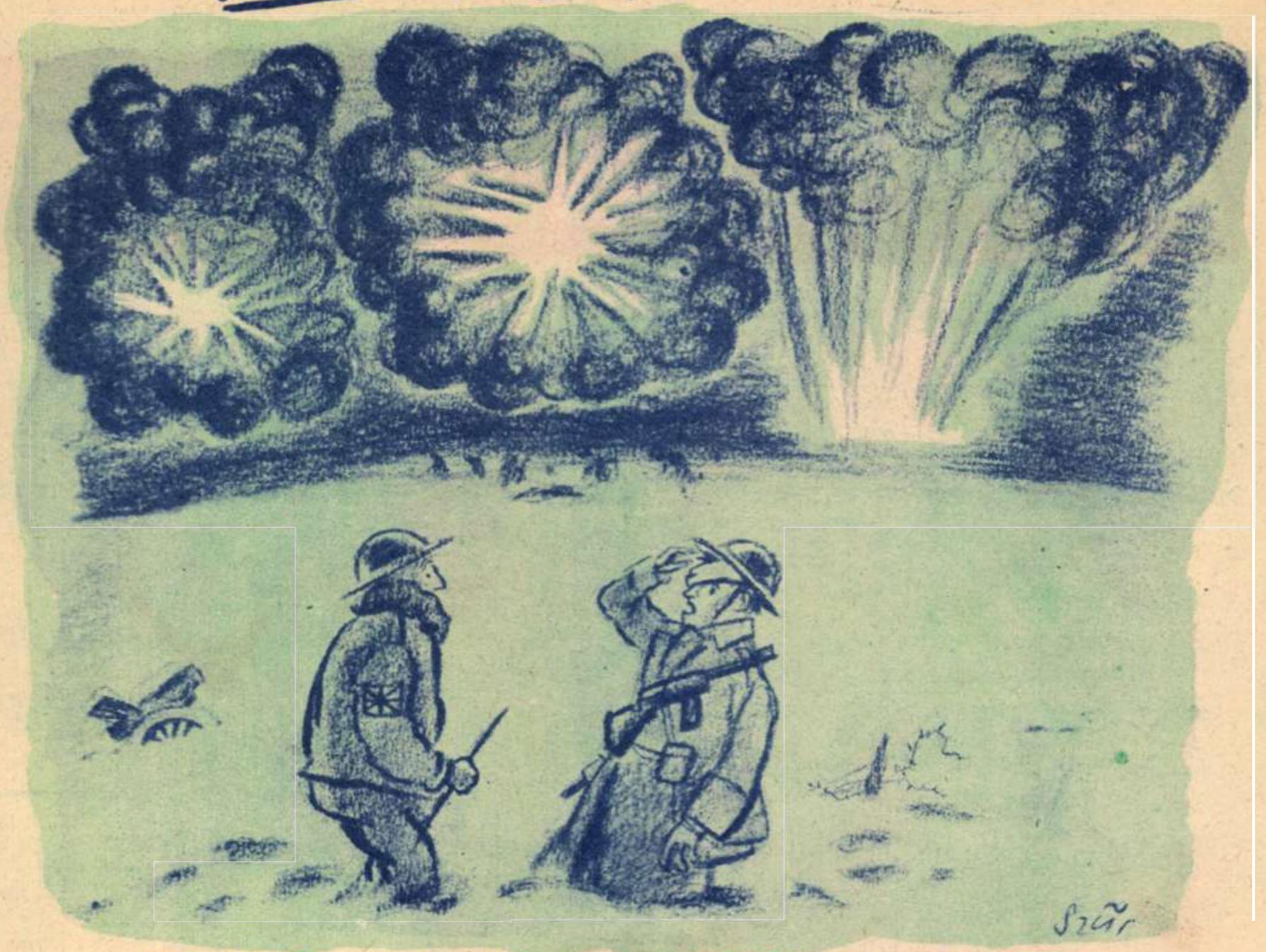

Angol katona: Parancsnok úr, körül vagyunk zárva, mindenütt ellenség! Előttünk a koreai néphadsereg és a kínai önkéntesek, hátunk mögött az amerikaiak!

Le a bürokráciával!

Miért késik a vonat?

(Helyzetkép az esztergomi vonalról)

„Megint késik a vonat, pedig már egy félórája el kellett volna mennie" — hangzik idegesen a dolgozók panaszos felsóhajtása. Igy megy ez napról-napra ezen a vonalon, minden vonat késik, sokszor háromnegyed órát is. Nem ritka eset az sem, hogy két egymásután közlekedő vonatot összeakasztanak és így együtt késik mind a kettő, azzal a különbséggel, hogy az egyik, amelyiknek 6 órakor kéne indulni, az egy órát, a másik amelyiknek félhétkor van az indulási ideje, az félórát késik. A dolgozók már nem tudnak az induláshoz igazodni, vaktában indulnak az állomásra, de itt van megint a bökkenő, mert úgylátszik az állomásfőnökség összeesküdött a dolgozók ellen, hogy mindenképpen az utazó károsodjék, másnap tehát negyedórával az indulási idő előtt megy el a vonat, a dolgozó megint hoppon marad. Hónapok óta ismétlődik ez minden reggel, Az állomásfőnökség mitsem törődik azzal, hogy az így keletkezett késésekből (naponta többszáz óra) mekkora kára származik az államnak. Gyakran megesik, hogy két ismerős találkozik a pilisvörösvári állomáson és megkérdik egymástól, „mondd, te melyik vonatra vársz", mire ezt a feleletet kapja: „Én a hat órairal És te? „Én a félhetesre", mondja csüggedten az első. Ilyenkor aztán, hogy a késés még be is legyen tetézve, félórákat állhatnak a dolgozók a Buda-Császárfürdői végállomás pénztárai előtt igazolásra várva, mert az a szokás, hogy ilyen esetben az állomásfőnökség a dolgozóknak igazolást ad a vonat késéséről, gondolva, hogy ezzel teljesíti kötelességét. Arra azonban a főnökség figyelme még nem terjedt ki, hogy meg kéne nézni az egyes állomások munkáját Esztergomtól Császárfürdőig, mert ha minden állomáson csak két percet késleltetik a vonatot, mire beér, ez a két-két perc bizony sokat jelent. A napokban hallottam, amint egy civil és egy katonatiszt beszélgetett a vonaton, megjegyeztem egy pár szót a tiszt szavaiból: „Egy bajtársam mesélte. — mondja a tiszt, — hogy bement az óbudai állomásfőnök irodájába. Az állomásfőnök az asztalnál ült és kártyázott s a katona kérdésére, hogy mért nem indítják már a vonatot, meglepetten azt válaszolta: „nem is tudtam, hogy még nem ment el" — ekkor szólt csak a forgalmistának, hogy indítson már.

Hát csoda, ha késik a vonat?

Kocsis János

Sürgős

Tudja Ön, hol van a Bajcsy-Zsilinszky-út 57. számú háza? Ott, ahol a Podmaniczky-u. metszi a Bajcsy-Zsilinszkyt. Ebben a házban van a „Mezőgép"-Vállalat. S tudja Ön, hol van az Alkotmány-utca 27. sz. ház? Legalább 200 lépéssel odébb. Ott van a Pestmegyei Beruházási Vállalat.

No most: kormányzatunk elhatározta, hogy a megyei népművelési alosztályoknak motorkerékpárt bocsát rendelkezésére. Ezt a Pestmegyei Beruházási bonyolította le. A gépeket a Mezőgép szállította. A motorkerékpárhoz „forgalmi engedély" kell.

A Mezőgép elhatározta, hogy a 12 forgalmi engedélyt eljuttatja a Beruházási Vállalathoz. Az ügy sürgős volt. „Tehát" ahelyett, hogy egy hivatalsegéd, vagy akár egy tisztviselő átvitte volna az utcán a 12 forgalmi engedélyt, elővettek 12 borítékot, — újat, — ráírták a Pestmegyei Beruházási címét és azt, hogy „Ajánlott", beletették a 12 borítékba a 12 engedélyt, beírták a 12 levelet a postakönyvbe, elvitték a postára, feladták a 12 borítékot, amelyek — 12×1.75 Ftért! — másnap megérkeztek az Alkotmány-utca 27 alá.

Megesszük a téli sapkánkat, ha ez nem bürokrácia! A Mezőgép nézzen utána az ügynek...

Iváк Lajos, Tárnok Gyula.

Így csökkentik...

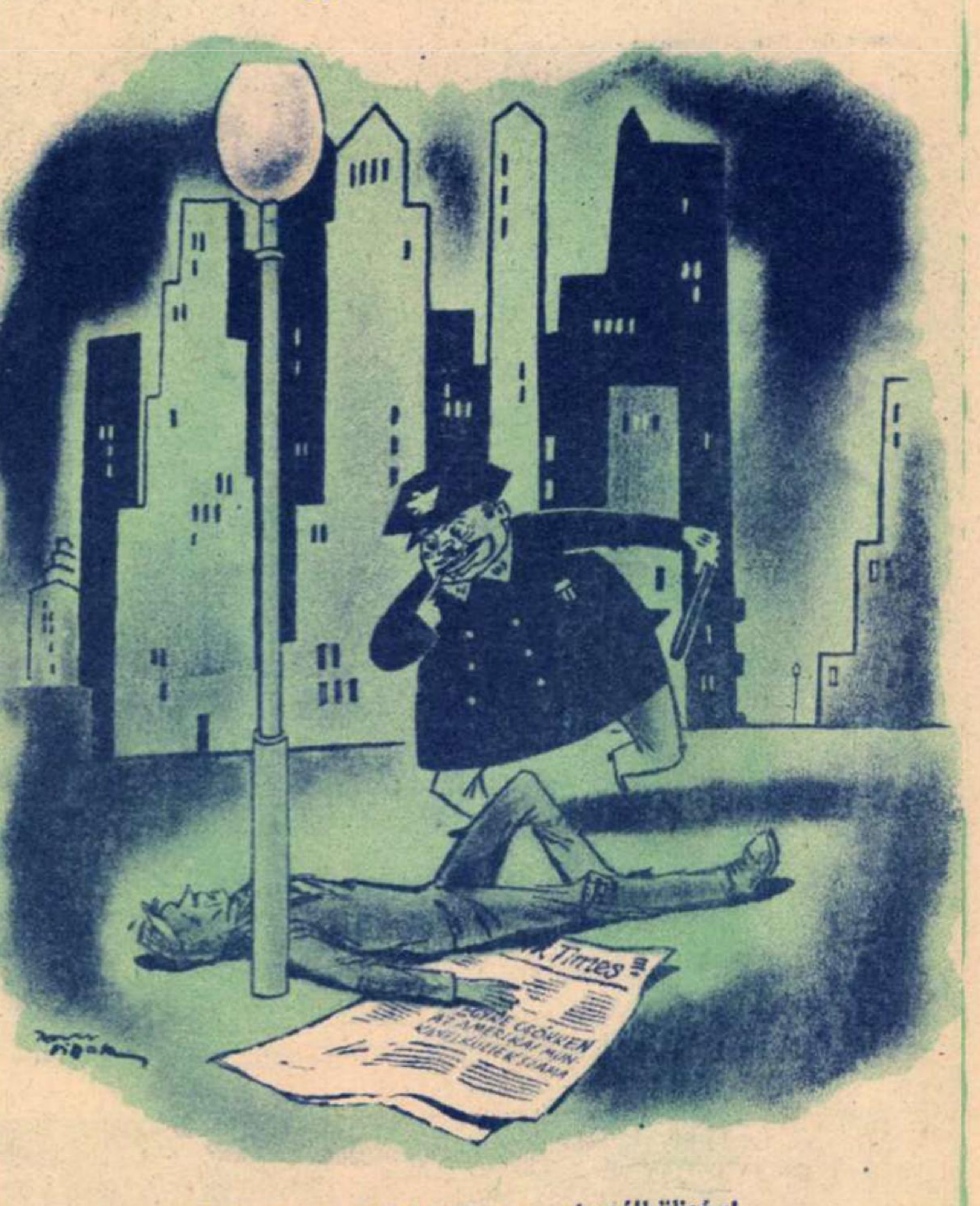
Times
CSÖKKEN AZ AMERIKAI MUNKANÉLKÜLIEK SZÁMA

— Ez éhenhalt. Megint csökkent a munkanélküliség!

Ludas Matyi
Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR.
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
Kiadja a Szabadság Lapkiadóvállalat.
Felelős kiadó: GOLACS ERNŐ.
Szerkesztőség:
Budapest, V., Alkotmány-utca 3.
Telefon: 127—750, 128—031.
Kiadóhivatal:
Budapest, VIII., Blaha Lujza-tér 3.
Telefon: 143—012, 143—017.
Nyomatott
a Budapesti Szikra Nyomda
offset-körforgógépén
V., Honvéd-utca 10.
Felelős nyomdavezető:
Radnóti Károly.

Ludas Matyi az IFJUSÁGI CIPŐGYÁRBAN

Mindenki a fedélzetre!

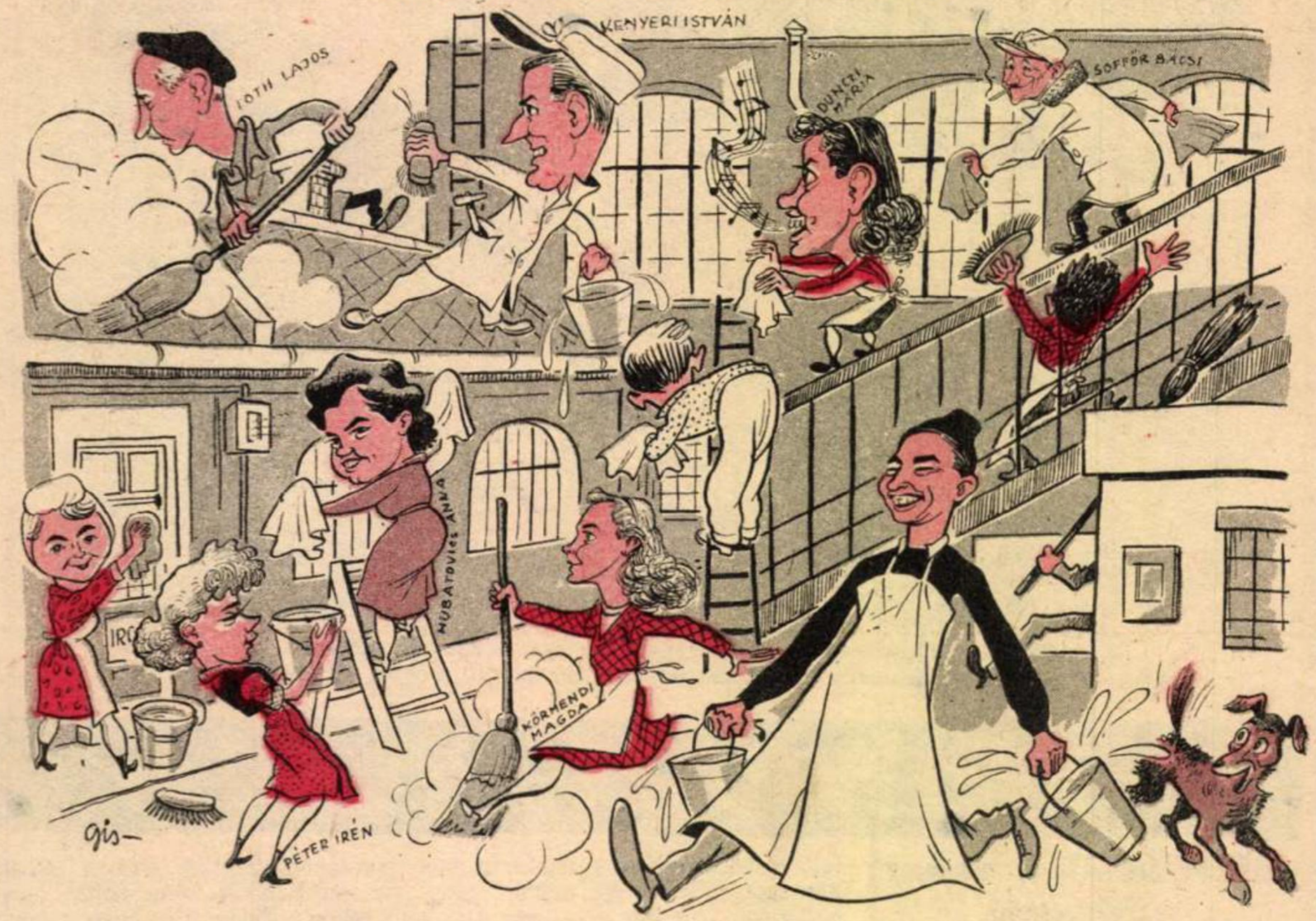

Mikor az ifik január 2-án átvették a gyárat, temérdek por, piszok, kacat, vacak, hulladék lepte el a telepet. Ezen segíteni kellett s képünk azt a felemelő pillanatot ábrázolja, amikor egy szombati napon a gyár apraja-nagyja, vezetője, beosztottja, rohammunkával tisztába teszi az Ifjúsági Cipőgyárat.

A gyár útja

A gyárral szemben lakik a volt tulajdonos, aki könnylepett szemmel bámulhatja volt üzemét. Tizenöt éven keresztül eleget pezsgőzött és römizett a leszedett tejfölből, amit a cipők hoztak összkomfortos konyhájára.

Aztán kiapadt a tejforrás és a tőkést magánzóvá minősítette vissza a népi demokrácia. Az államosítás után a gyerekek végre több cipőhöz jutottak, a tőkés pedig némileg kisebb téttel adta-vette a bankot, de ettől nem lettek rosszabbak a cipők. Aztán megette az éveket az idő s folyó év január 2-tól az államosított üzem Ifjúsági Cipőgyár néven született ujjá. S egy pár, csak lélekben ifi bácsi és néni maradt az üzemben tapasztalatátadásra, úgy is, mint tiszteletbeli ifi.

Maga a vállalatvezető egy 18 éves kislány, hallatlanul agilis s bár csak egy szíve van, azt az üzem iránti lelkesedés hevíti. Bennünket örömmel vegyes örömtelenséggel fogadott, de tapasztalván, hogy sem vállalatvezetőt, sem gyermekcipőt nem eszünk, csakhamar megnyugodott.

Az üzem még több szempontból gyerekcipőben jár, de biztos, hogy hamarosan kinövi, hiszen a január elejei napi 35—40 pár termelés helyett ma már naponta 640 gyerkőc számára jut lábravaló. Januárban még a pókhálók kiirtása, a lim-lomok eltakarítása mellett elsősorban munkaerőszerzés volt a legfőbb gond, a legfőbb feladat.

Ma már a fenti gond tűnőben van, de hogy teljes gondtalanság ne uralja a szíveket, van helyette másik. Elsősorban a szakszervezeti és a DISZ-munka területén van némi baj. Illetve nincs is baj, hiszen szakszervezeti bizottság még nincsen és így korántsem lehet azt mondani, hogy az Ü. B.-titkár rosszul dolgozik vagy a termelési felelős megsütheti tudományát. Viszont DISZ-titkár már van, egy nagyon okos, lelkes ifjú s az aktívák összeszedése, kibányászása, megválasztása folyamatban van. Így a DISZ-munkáról sem mondhatunk mást, mint azt, hogy lesz, hamarosan lesz, ha lesz, remélhetőleg jó lesz és akkor mi azt a sok jót, ami lesz, szívesen meg fogjuk írni.

Látogatásunk idején még a pártszervezet sem alakult meg, mire a lap megjelenik, már megalakul s a szépszámú párttagság nem fogja nélkülözni a szervezeti életet.

A kezdet kezdetén nem csodálatos, hogy történnek kisebb hibák, az eredmények így sem lekicsinylendők, a kongresszusi felajánlásukban például vállalták, hogy február 24-én a hulladékanyagokból varázsolnak gyönyörűséges szép cipőket az egészen fiatalkorú ifjúság számára.

A gyár élüzem szeretne lenni, hogy ez mikor történik meg, nem tudjuk, hogy megtörténik, abban biztosak vagyunk, s nem vitás az, hogy a gyermekcipők fellegvára, az Ifjúsági Cipőgyár hamarosan kinövi a maga gyermekcipőjét s a csecsemők is nyugodtan növögethetnek, mire elhagyják a pelenkakort, lesz cipő, szandál s minden, ami jólesik a gyereklábnak.

Legifijabbak a cipőgyárban

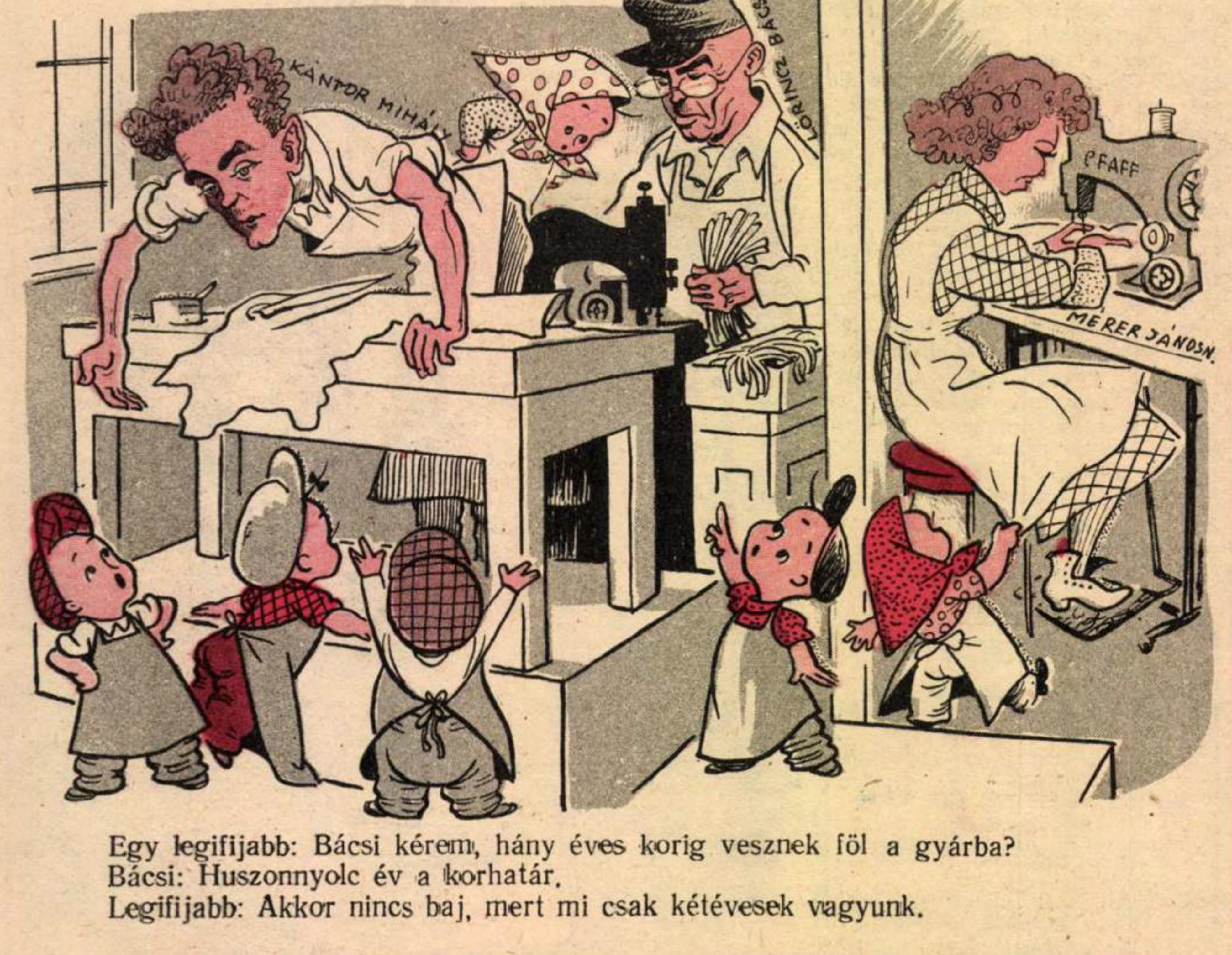

Egy legifijabb: Bácsi kérem, hány éves korig vesznek föl a gyárba?
Bácsi: Huszonnyolc év a korhatár.
Legifijabb: Akkor nincs baj, mert mi csak kétévesek vagyunk.

Jövő héten: Ludas Matyi az F.V.V. TROLIBUSZÜZEMÉBEN

Hát idefigyelj, Lacikám!

Mult héten kaptál tőlem egy pár szép kis cipőt, amit az állami cipőboltban vettem neked. Te ezt a cipőt azonnal felhúztad a lábadra, már futballoztál is benne, már nyakon is vágtalak érte. De most nem erről van szó, ne vágj olyan szemrehányó képet. Arról van szó, hogy aki az életben kap valamit, azért meg is kell dolgoznia. Te most úgy fogsz megdolgozni a cipődért, hogy rámfigyelsz és végighallgatod az én történetemet arról, hogyan készült az a cipő, amit én vettem neked.

Hát először is tudod, hogy vannak marhák. Ne illetlenkedj, nem olyan marhákra gondolok, hanem azokra, amik legelnek. Ezeket a marhákat, ha eljön az ideje, levágják a vágóhidon, a bőrükről lekaparják a szőrt és aztán ezt a bőrt kikészítik. Hogy hogyan? Ne szakíts mindig félbe. A bőrt gyárakban készítik ki, de ilyen gyárban még nem voltam, mert azt mondják, hogy ott nagyon büdös van.

Egyszóval, a kikészített bőrök megérkeztek Zuglóba, az Ifjúsági Cipőgyárba, ahol én csütörtökön voltam és ahol ezt az egész dolgot a saját szememmel láttam.

A bőr a raktárba került, onnan pedig a stanzereibe, amit magyarul csákózónak hívnak, de így sincs sokkal több értelme. Ja igen, ide csak a kemény bőr kerül, amiből kiszabják a talpat, sarkot, meg a kérget. Gépen szabják ki, úgy, hogy a nagy darab bőrre rátesznek egy olyan vasformát, aminek talpformája van, de igen éles éle is van neki, a gép rávág egy iszonyatosat és már ki is vágta a talpat. De hát persze nemcsak csákózás van, hanem van egalizálás is, meg sirfelés és kasirozás, meg branzolnizás, de ne szakíts folyton félbe, ezeket egyszer majd máskor külön elmagyarázom, hogy mit jelentenek. Namármost innen ezek a kivágott bőrök a csiszolóba kerülnek, ahol a széleket lecsiszolják, hogy pászítani lehessen. Közben, hogy el ne felejtsem, a felsőrészeket, meg a bélést, vásznakat egy felső teremben szabják, de nem azért hívják felsőrésznek. Egy másik nagy teremben odafenn sok csinos, vidám lányka ül, akik mindenféle gépeken összetűzik a felsőrész darabjait, nagyon gyorsan, ügyesen dolgoznak.

Nahát most a felső részek és a talpak-sarkok beömlenek egy nagyon-nagy terembe, ahol igen sok fiatal munkás dolgozik, zakatol a gépekkel, úgyhogy az ember saját szavát is alig hallja. Itt körbemegy a munka, a felsőrészbe belerakják az orrmerevséget (ne szakíts félbe) és a kérget. Az egészet kaptafára húzzák és mindegyik suszter ott marad a kaptafánál, mert ismerik a közmondást. A zwickoló gépen beszegelik, a kalapáló gépen a ráncokat elsimítják, bedolgozzák a bélést, behelyezik a lágyékdarabokat (ne szakíts kérlek félbe), aztán egy okos gép rákapcsozza a felsőrészre a nedves talpat és egy másik egyszerre csatornát vág a talp szélén, rámát vezet rá és rá is varrja, ilyen csuda gép az.

Hát természetesen a mángorlógép a nedves talpat rámángolja a kaptafára, az ultravörös sugarú szárító megszárítja, egy gép a talpszéleket lemarja, kaptafa ki, sarok rá, szegező gép szegezi, befestik a sarkat és a talpat is ügyesen, papírgombócot dugnak bele, lemossák, kivasalják, appretirozzák, azaz fényesítik, fűzőt raknak bele, ellenőrzik, dobozba rakják, aztán raktárba kerül, üzletbe, lábra.

Ennyi az egész. De közben persze más szobákban ülnek fiúk-lányok, akik nagy könyvekbe írnak, számolnak, erősen törik a fejüket. Aztán vannak, akik újításokon gondolkodnak és mind tanulnak is mindenfélét: hogy hogyan kell még jobb cipőt csinálni, és hogy hogyan csinálta Lenin elvtárs a nagy forradalmat, amiből a dolgozók gyárai megszülettek, ahol a te cipőd is készült. Érted, Lacikám? Persze, hogy érted, okos gyerek vagy te, csak ne szakítanál folyton félbe. A sirfelést és zwickolást majd a jövő héten mesélem, te haszontalan.

JÓNAPOT

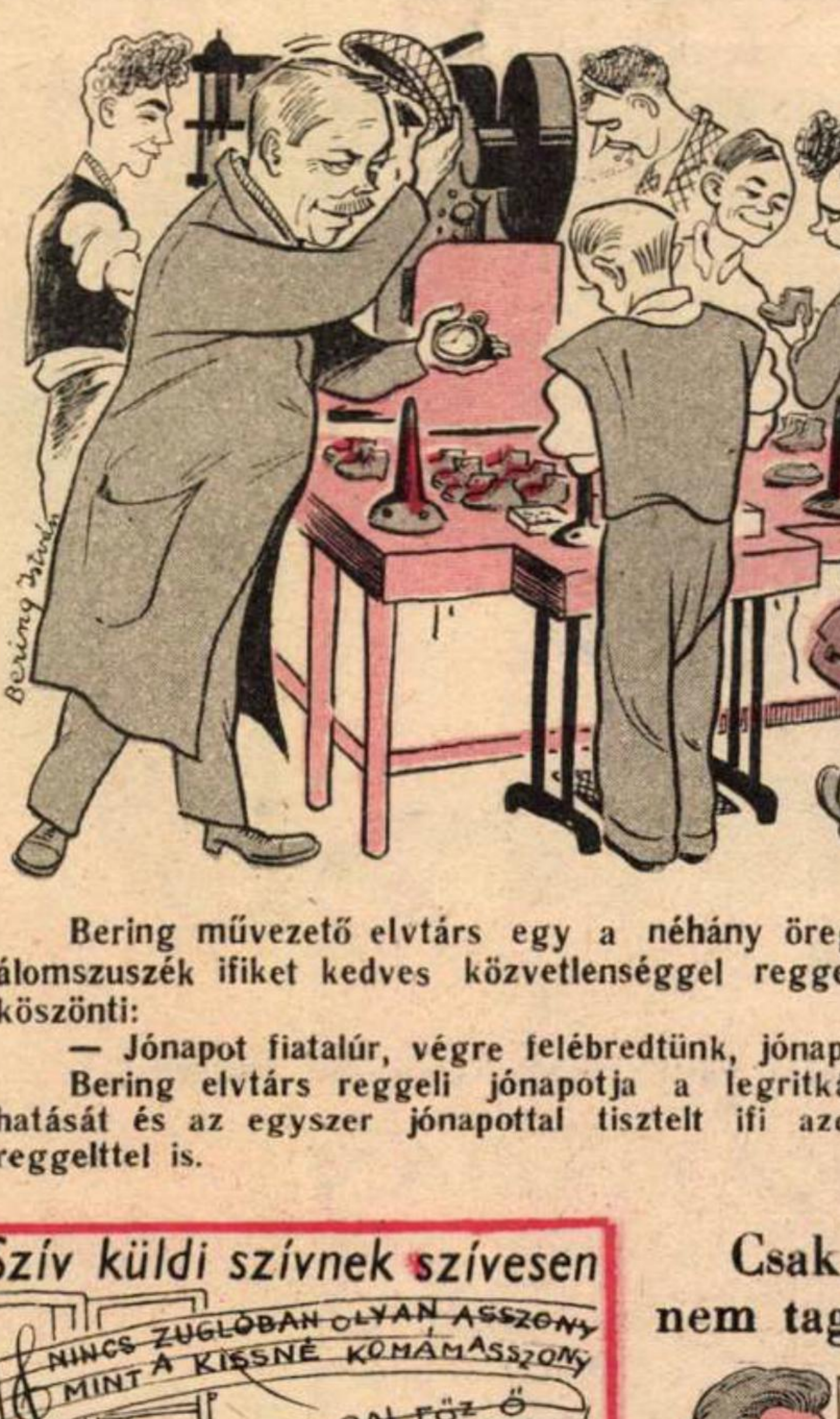

Bering művezető elvtárs egy a néhány öreg közül. A néha elkéső álomszuszék ifiket kedves közvetlenséggel reggelente némi intelemmel köszönti:

— Jónapot fiatalúr, végre felébredtünk, jónapot.

Bering elvtárs reggeli jónapotja a legritkább esetben téveszti el hatását és az egyszer jónapottal tisztelt ifi azontúl megelégszik a jóreggeltel is.

Szív küldi szívnek szívesen

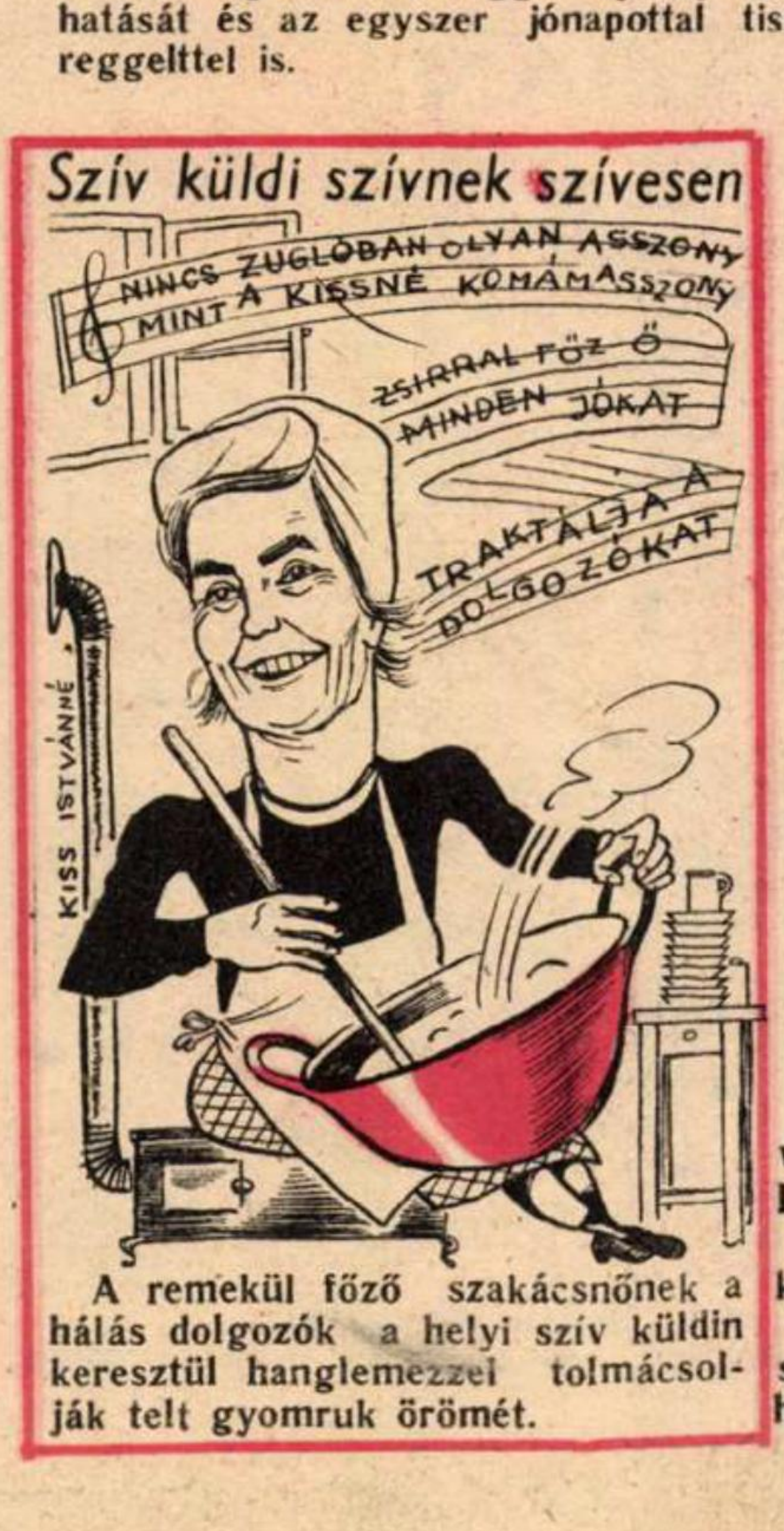
NINCS ZUGLÓBAN OLYAN ASSZONY
MINT A KISSNÉ KOMÁMASSZONY
ZSIRRAL FŐZ Ő MINDEN JÓKAT
TRAKTÁLJA A DOLGOZÓKAT
KISS ISTVÁNNÉ

A remekül főző szakácsnőnek a hálás dolgozók a helyi szív küldin keresztül hanglemezzel tolmácsolják telt gyomruk örömét.

Csak két ifi-lány nem tagja a DISZ-nek

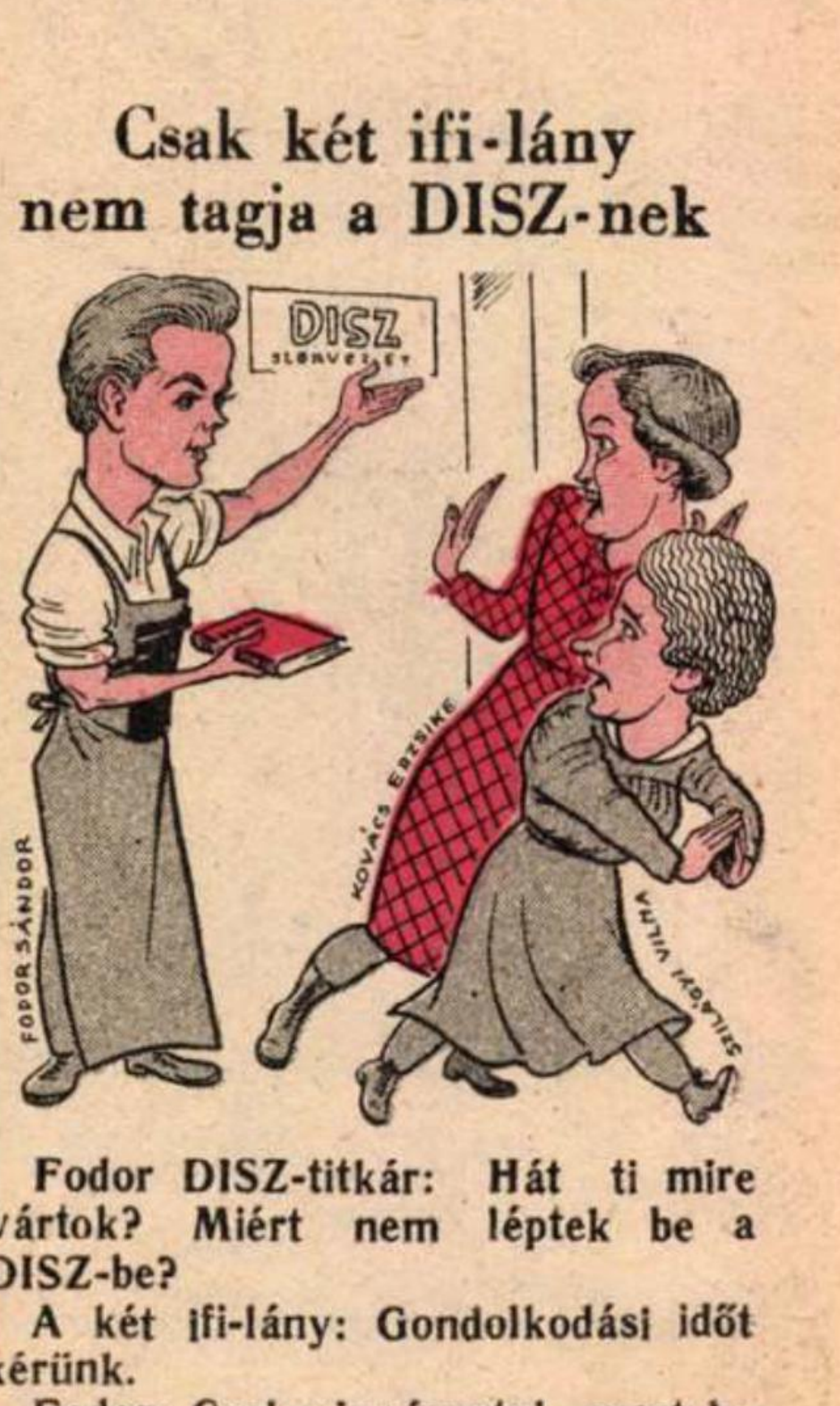

Fodor DISZ-titkár: Hát ti mire vártok? Miért nem léptek be a DISZ-be?

A két ifi-lány: Gondolkodási időt kérünk.

Fodor: Csak vigyázzatok, mert ha sokat gondolkoztok, túlestek a korhatáron.